

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Skoleprogram

HVIDBJERG REALSKOLES ELEVFORENING

ÅRSSKRIFT 1952-53

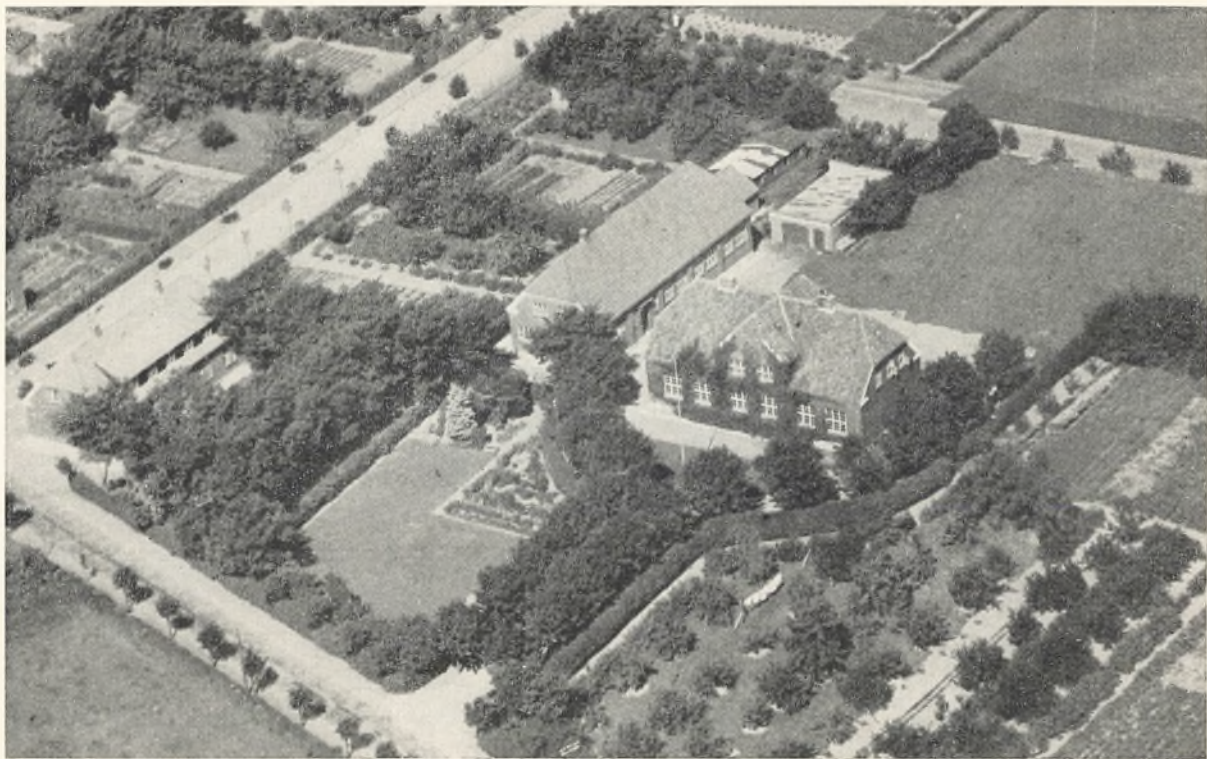
HVIDBJERG KOST- OG REALSKOLE

PROGRAM 1953

HVIDBJERG REALSKOLES
ELEVFORENINGS ÅRSSKRIFT 1952-53
OG
PROGRAM FOR
HVIDBJERG KOST- OG REALSKOLE
1953

Redigeret af skolebestyrer I. P. Jensen

Luftbillede af skolen. Elevbygningen yderst til venstre.

Hvidbjerg kost- og realskole

oprettedes 1919 af et aktieselskab. Siden 1942 har den været i den nuværende bestyrers eje. Skolen forbereder til alm. forberedelseksamen (præliminæreksamen) og har siden 1922 haft eksamensret.

Skolen omfatter 4 realklasser. Normalt optages eleverne, såvel drenge som piger, i 12 års alderen, gennemgår de fire realklasser og slutter med eksamen i 16 års alderen. — Ældre og modnere elever kan dog optages i skolen på et højere klassetrin, når de har modtaget privat forberedelse til det.

Almindelig forberedelseksamen

giver adgang til at indstille sig til optagelse paa Tandlægeskolen, adgangseksamen på Polyteknisk Lærestalt, medhjælpereksamen ved Farmaceutisk Lærestalt, den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole (for skovbruger-, landinspektør- og dyrlægeelever) samt optagelse i 1. gymnasieklasse og seminariernes 1. klasse. Alm. forberedelseksamen eller realeksamen fordres ved ansættelse i jernbane-, post-, telegraf- og toldvæsenet samt Københavns magistrat. Endvidere er en sådan eksamen en stor fordel og i mange tilfælde at foretrække for studentereksamen, når man søger ansættelse i forretninger og kontorer, hvor det mere og mere bliver almindeligt, at der stilles krav om eksamen. Endelig kan det nævnes, at alm. forberedelseksamen giver ret til at gå op til studentereksamen med begrænset pensum efter 2 års forberedelse på et statsanerkendt kursus.

I det hele taget må det siges, at alm. forberedelseksamen giver de unge forøget chance for at klare sig i den hårde konkurrence, idet den tilstræber at meddele netop den viden og opøve den kunnen, som det praktiske livs mænd kræver af de unge, som søger arbejde. Dette er ikke mindre tilfældet efter indførelse af den nye præliminæreksamens-ordning af 1948. Hensigten med denne nye ordning har været at forene den gamle præliminæreksamens gode traditioner med vor egen tids ønsker og erfaringer. Den nye ordning letter ikke blot overgangen for de elever, der vil gå fra skolen over i gymnasiet, men den frembyder også fordele for de, der vil gå direkte ud i det praktiske liv.

Undervisningen

Undervisningens omfang og art er selvfølgelig i første række bestemt ved skolens karakter af eksamensskole. Der vil dog være anledning til enkelte bemærkninger. I sprogundervisningen lægges der vægt på, at eleverne ikke alene opfylder eksamenskravene, men også i så vid udstrækning som muligt lærer at tale og skrive sprogene (engelsk og tysk). I regne- og danskundervisningen vil der blive lagt stor vægt på indøvelsen af den sikkerhed i talbehandling og retskrivning, som kræves i det praktiske liv, ligesom der vil blive lagt vægt på indøvelsen af en letlæselig og flydende håndskrift og overholdelse af korrekt orden i alle skriftlige arbejder.

Udenfor skoleplanen undervises i fransk for de elever, der måtte ønske det. Undervisningen omfatter 2 ugentlige timer i 3. og 4. klasse og afsluttes med

realeksamensprøven, hvorfor der udstedes et særligt bevis. Undervisningen er især beregnet for de elever, der vil søge ind ved post- og telegrafvæsenet eller vil læse videre. Elever, der deltager i franskundervisningen, betaler herfor 60 kr. årlig, der erlægges med 6 Kr. mdl. septbr. til juni incl. — Skolen betinger sig dog, at der kan dannes et passende hold, da eleverne i modsat fald må træffe en ordning med den pågældende lærer.

Der er også adgang til at få undervisning i latin.

I 1. og 2. klasse undervises drengene i sløjd og pigerne i husgerning. I 3. og 4. klasse undervises pigerne i håndarbejde.

Endvidere undervises i dobbelt bogholderi som frivilligt fag. Undervisningen gives i 3. kl. og omfatter 1 ugtl. time uden hjemmearbejde. For mange elever er det er af stor betydning for deres virksomhed efter endt eksamen, at de har nogen kendskab til bogføring, og det er for at komme disse elever til hjælp, at denne undervisning er indført. For undervisning og materialer, der leveres gennem Skolen, skal hver elev betale 15 kr., der erlægges sammen med skolepengene i septbr. Hver elev får udstedt et bevis for at have deltaget i undervisningen.

Religionsundervisningen indtager en mere fremskudt plads end ved de fleste eksamensskoler. I de første klasser lægges vægt på, at eleverne får et grundigt kendskab til Jesu liv og lære efter evangeliernes beretning, samtidig med, at de ved opslagsøvelser lærer at benytte Ny Testamente og salmebogen. I de ældre klasser indføres eleverne i menighedens historie gennem skildringer af store personligheder og tider indenfor kirken; troen og sakramenterne, salmedigtningen og arbejdet på missionsmarken behandles.

Det vil være skolens leder magtpåliggende, at den ledes i kristelig ånd, så hjemmene trygt kan vide de unge under den åndelige påvirkning, som skolen måtte give.

Kostskolen

Skolen er frit og smukt beliggende i udkanten af Hvidbjerg stationsby. Der er gode og smukke bygninger med lyse og rummelige lokaler. Elevværelserne er lyse og alle forsynede med centralvarme og elektrisk lys. Hvert værelse er monteret med fast sovedivan (uden madras), fast garderobeskab, bord og stol.

Både drengene og pigerne anbringes under fuldt betryggende forhold. Drengene bor i en særskilt elevbygning under en lærers opsyn og skolebestyrerens tilsyn, medens pigerne bor i en afdeling for sig selv under opsyn.

For kosteleverne gælder særlige ordensregler, som de fuldt ud må indordne sig under. Orden og renlighed såvel på værelserne som på gange og vaskerum vil blive nøje overvåget.

Skolen vil også hjælpe eleverne til en god og sund anvendelse af deres fritid. Et smukt haveanlæg, sportspladsen og gymnastiksalens badmintonbane står til elevernes rådighed. Der er udmærket badestrand i nærheden.

Elevernes arbejde vil blive nøje overvåget, samtidig med at det vil være os magtpåliggende at skabe et godt hjem for eleverne og også uden for skoletiden være dem til hjælp og støtte. Det er kostskolens mål at tage sig så meget som muligt af den enkelte elev og samtidig holde sig i nøje kontakt med hjemmene. Skolen vil til enhver tid være glad for besøg af forældre og værger og vil på

denne måde og ved beredvillige svar på alle forespørgsler fra hjemmets side bestræbe sig for at knytte forbindelse mellem hjem og skole til gavn for den ungdom, som er os betroet.

Foruden deres personlige udstyr (undertøj, gangklæder, toilet- og skorekvisitter o. l.), hvortil skolen ikke stiller bestemte krav, skal kosteleverne medbringe:

1. Sengetøj.
2. Gymnastikdragt (drenegene fodboldstøvler).
3. Håndklæder.
4. Madras til sovedivan (alm. unionsmadras eller lign., størrelse ca. 185 cm × 75 cm).
5. Divantæppe eller andet tæppe til at lægge over sovedivanen om dagen.
6. Forhæng til garderobeskab (åbningens størrelse 160 cm × 75 cm).
7. Gardin. Kappe er tilstrækkelig. (Gardinstang af længde 140 cm forefindes).
8. Flytteattest og skolelægekort fra den fraflyttede skole.

Forsendelser med banen bedes sendt i god tid forud. Ved ankomsten til Hvidbjerg station hjembringes de straks til skolen.

Kostelevernes sager er brandforsikrede ved skolens foranstaltning. Det henstilles, at eleverne straks ved ankomsten tilmeldes den stedlige sygekasse.

Terminsprøver

Hvert år i november og marts afholdes terminsprøve i det lærte, og der gives en karakter i hvert fag. Disse karakterer meddeles hjemmene, der derved holdes underrettet om elevens standpunkt i skolen.

Flidspræmier og andre præmier

Ved sidste års afslutningsfest blev elevforeningens flidspræmier tildelt Bodil Houe Andersen IV, Ole Prebensen III., Jens Chr. Riis II og Bente Riis I. To bogpræmier, der var skænket af P. Jensens boghandel, Hvidbjerg, tildeltes Veronica Wyatt og Hans Ulf, begge IV. Den traditionelle præmie for den bedste præstation i orden med skriftlige arbejder fik Tove Nielsen IV. En anonym giver skænker hvert år skolen en statuette til en dreng i 3. klasse, der har udvist stor flid og interesse og deraf følgende dygtighed i gymnastik og idræt. Denne præmie tilfaldt Preben Pedersen III.

I en stilkonkurrence udskrevet af Håndværkerrådet over emnet »Håndværkets betydning for samfundet« deltog Ole Prebensen IV, der fik sin stil præmieret med en københavnsrejse og et tilsvarende københavnsophold, der dog på grund af eksamensforhindring ombyttes med et pengebeløb.

Fra årets gang på skolen

Skolens årsafslutning 24. juni formede sig på den sædvanlige festlige måde. Alle pladser omkring de festligt pyntede kaffeborde i kroens store sal var optaget. Skolebestyreren aflagde en kort beretning om skoleåret, hvorfra af nyt bl. a. kunne berettes, at der var indført undervisning i sløjd og husgerning. Han talte derefter til dimittenderne over emnet »Teknik og ånd«. Efter uddeling af eksamensbeviserne talte Aase Toftdahl Pedersen IV på dimittendernes vegne, og

gdr. Poul Pedersen, Smerup, gdr. N. P. Nielsen, Hovsør, og lærer P. Holm, Hvidbjerg, på forældrenes vegne. Efter en spisning for kosteleverne og deres forældre, hvor Tove Nielsen IV på kostelevernes og gdr. Arnold Christensen, Rotbøllgaard, på forældrens vegne takkede for den måde, skolen tog sig af kosteleverne på, var der om aftenen fodboldkamp mellem tidligere og nuværende elever samt sanglege i gymnastiksalen.

Det nye skoleår begyndte 15. august med 96 elever, hvoraf 14 var kostelever. Skolen havde hverken sidste år eller i år plads i klasserne til at optage de såkaldte majelever, hvilket har haft indflydelse på kostelevernes antal i nedadgående retning, idet majeleverne i overvejende grad var kostelever.

27. august var udflugtsdag. Vi havde en tur i rutebiler til Vestervig kirke, Agger (redningsstationen og molearbejdet på Aggertangen) og Lodbjerg (kirken samt fyrtårnet med vejrmeldetjenesten).

22. sept.: Månedsslov.

19.—25. okt. (incl.): Efterårsferie.

I et par efterårsmåneder disponerede skolen over et tonefilmsanlæg, som benyttes til en række gode, oplysende tone- og talefilm såvel for hele skolen som specielt for kosteleverne.

24. nov.: Månedsslov.

18. dec. holdt eleverne julefest på skolen med et afvekslende underholdningsprogram, forevisning af filmen »Eksamen og drengestreger«, pølsegilde og sanglege.

19. dec. holdtes julefest for kosteleverne.

20. dec. indledes juleferien med en højtidelighed i forhallen.

21. dec.—6. jan.: Juleferie.

23. januar: Fødselsdagsfest for kosteleverne.

12. febr.: Skolen lukket på grund af snestorm.

16. febr.: Fastelavnsferie.

11. marts: Fridag i anledning af kongens fødselsdag.

25. marts: Koncert af arbejdsløse musikeres orkester fra Aalborg.

28. marts: Fridag i anledning af dronningens fødselsdag.

31. marts—7. april: Påskeferie.

27.—30. april: Prøveeksamen.

1.—3. maj: Store bededags-ferie.

7.—13. maj: Skriftlig eksamen i IV.

23.—26. maj: Pinseferie.

27. maj: Mundtlig eksamen begyndt i IV.

Afslutningsfesten afholdes 23. juni kl. 15,15 på Hvidbjerg kro.

25. juni afrejser 4. klasse med lærer Hovgård samt skolebestyrer Jensen og frue som ledsagere på en otte dages tur til Bornholm.

Lærerne og deres fag

(fra august 1953)

I. P. Jensen:

Regning, matematik og historie
(bogføring).

Johannes Hovgaard:

Engelsk, tysk, geografi, naturhistorie,
gymnastik (fransk og latin).

Kaj Jensen:

Dansk, tysk, engelsk, fysik, matematik
og religion.

Jobs. Schiødt Nielsen:

Dansk, historie, geografi, regning,
matematik og sang.

Fru Inga Schiødt Nielsen:

Religion, dansk, engelsk, tegning,
håndgerning og gymnastik.

Frk. Eva Haugaard:

Husgerning.

P. Holm:

Sløjd.

1. Bodil Houe Andersen, Søndbjerg.
2. Anna Krabbe Christensen, Floulev.
3. Vera Hyldgaard Christensen, Hovsør (K).
4. Kirsten Gade, Hvidbjerg.
5. Børge Graugaard, Floulev.
6. Valdemar Holm, Hvidbjerg.
7. Casper Jensen, Tved (K).
8. Martin Riis Jensen, Bjørndal.
9. Betty Dam Christensen, Serup.
10. Gurli Zahll Larsen, Uglev.
11. Eyvind Roi Madsen, Jegindø.
12. Jens Markvorsen, Ydby.
13. Gertrud Møllerup, Thyborøn (K).
14. Birthe Møller, Kallerup.
15. Tove Nielsen, Hovsør (K).
16. Ludvig Pedersen, Smerup.
17. Knud Erik Pedersen, Smerup.
18. Aase Tofdahl Petersen, Vang (K).
19. Jørgen Schjødt Petersen, Hvidbjerg.
20. Elly Riis, Semb.
21. Thorning Riis Sindberg, Kallerup.
22. Hans Jørgen Sloth, Styvel.
23. Viktor Svalgaard, Heltborg.
24. Harry Telling, Hjerm (K).
25. Birthe Thorgaard, Hvidbjerg.
26. Hans Peder Ulf, Bjerre.
27. Esther Veronica Wyatt, Hvidbjerg.
28. Kresten Østergaard, Hvidbjerg Mors (K).

Af disse 28 dimittender opnåede 4 ug÷, 5 mg+, 5 mg, 6 mg÷, 7 g+ og 1 g.

Skolepenge og friplads

Skolepengene betales efter følgende regulativ:

I	realklasse:	24	kr.	månedlig.
II	—	26	-	—
III	—	28	-	—
IV	—	30	-	—

Skolepengene betales i begyndelsen af hvert af årets 12 måneder, dog således, at der for august måned betales ved årets begyndelse i midten af måneden, og at der i juni måned også betales skolepenge for juli. Skolepengene betales uden hensyn til ferier og forsømmelser, og selv om skolen som følge af epidemisk sygdoms optræden eller af andre uforudsete årsager skulde blive lukket, betales skolepengene som sædvanlig.

Hvis en elev må forsømme skolen gennem længere tid på grund af sygdom, betales skolepenge kun for den måned, hvori sygdommen begyndte, og for den følgende. Betalingen af skolepenge finder igen sted i den måned, hvori skolegangen påny begynder.

Udmeldelse af skolen må finde sted med fuld måneds varsel; der betales altså for den måned, hvori udmeldelsen sker, og den følgende. Udmeldelse til 1. juli kan ikke finde sted.

I brændselspenge og inventariopenge betaler hver skolesøgende elev — uden hensyn til friplads — 40 kr. årlig, der erlægges med 20 kr. i november og 20 kr. i februar.

Enhver elev, der skal indstilles til eksamen ved skolen, erlægger en eksamensafgift på 40 kr., der betales sammen med skolepengene i marts måned.

Delvis eller hel friplads kan tilstås flinke og dygtige elever, når forældrenes økonomiske forhold taler for det. Fripladserne uddeles ved skoleårets begyndelse for et år ad gangen. — Skema til ansøgning om friplads fås på skolen og skal være tilbageleveret til denne inden 1. august. Nye elever kan kun søge friplads, for så vidt de er endelig indmeldt på skolen. Udmeldelser i årets løb modtages i almindelighed ikke af elever, der oppebærer friplads.

Betalingen på kostskolen

Kostelevernes betaling for opholdet, kost og bolig med varme, lys og rengøring udgør årlig 1500 kr, der erlægges i 10 rater à 150 kr. august til maj (incl.). Elever, der optages i skoleårets løb, betaler 150 kr. mdl. Det forudsættes, at kosteleverne kan tilbringe efterårs-, jule-, påske-, pinse- og sommerferie i deres hjem eller hos andre pårørende, idet skolen er lukket i disse ferier.

Hvis elever opholder sig hjemme en kortere periode — f. eks. på grund af sygdom — godtgøres der i almindelighed ikke noget herfor.

Under de herskende forhold forbeholder skolen sig ret til efter forudgående meddelelse til hjemmene at ændre betalingen for opholdet.

Eleverne

Skolen søgtes 1. maj 1953 af 93 elever, hvoraf 14 var kostelever. Fordelingen i de forskellige klasser var følgende: IV 16 elever, III 31 e., II 27 e., I 19 e. Elevernes fordeling efter hjemsted ser således ud: Hvidbjerg-Lyngs kommune 40 elever, Søndbjerg-Odby 15, Jegindø 8, Boddum-Ydby 7 (heraf 1 kostelev) Helligsø-Gettrup 1 (1 k.), Hvidbjerg-Ørum-Lodbjerg 1, Bedsted-Grurup 3, Skyum-Hørdum 5 (2 k.), Hurup 1, Vang-Tvorup 1 og Humlum 1. De øvrige kostelever er hjemmehørende i: Aulum, Vrist, Østerild, Ræhr, Thisted (2), Ørndrup Mors, Harbøre, Bjerget og Lemvig.

Bogliste

over alle de på skolen anvendte skolebøger er fremlagt i P. Jensens boghandel, Hvidbjerg, der fører alle de nævnte bøger i de rigtige udgaver efter samråd med skolen.

Skolelægeordning

Skolen har fast skolelægeordning, således at eleverne een gang årligt underkastes en undersøgelse af skolens læge i en lærers eller lærerindes nærværelse. I tilfælde, hvor elevens helbredstilstand giver anledning dertil, bliver hjemmet underrettet, og pågældende henvises til behandling ved egen læge. Skolen forlanger, at alle elever skal deltage i denne ordning.

Konfirmationsforberedelse

Så vidt muligt ønskes elevernes konfirmationsforberedelse henlagt til det sommerhalvår, hvori de afslutter skolegangen i 2. kl. og oprykkes i 3. kl.

Det nye skoleår

begynder tirsdag den 18. august kl. 10.

Afslutningsfesten

afholdes på Hvidbjerg kro tirsdag den 23. juni kl. 15,15 præc.

Foruden forældrekrederen og eleverne har også tidligere elever og andre af skolens venner adgang.

Deltagerne indbydes til efter festen at aflægge et besøg på skolen, hvor forskellige eleverarbejder vil være udstillede, og hvor eleverne om aftenen har sanglege.

HVIDBJERG REALSKOLES ELEVFORENING

Årsskrift 1952—53

ÅRSMØDET

den 4. og 5. juli 1953.

Med hensyn til årsmødet den 4. og 5. juli henvises til program og omtale i »Bindeleddet« nr. 3 (sidste nr.). Der er ingen ændringer i programmet, udover at Tage Christiansen ikke kan komme på grund af ferierejse. Tage Christiansen har allerede besøgt skolen siden sin hjemkomst og kommer antagelig til afslutningsfesten, men kan desværre ikke omlægge sine ferieplaner.

Ved generalforsamlingen afgår af bestyrelsen Anton Jørgen Frederiksen og fru Ingeborg Østergård. Endvidere afgår redaktøren. Forslag til nyvalg eller genvalg kan sendes til bestyrelsen inden årsmødet eller fremsættes på årsmødet. Vi regner med god tilslutning til generalforsamlingen, så vi kan få drøftet forskellige foreningsanliggender.

Vi opfordrer endnu engang alle til at slutte op om årsmødet. Som omtalt i »Bindeleddet« kommer fhv. bestyrer Hansen og frue og måske også forstander Sv. Nielsen til mødet. Vi er sikkert mange, der gerne vil hilse på dem og være sammen med dem. Lad derfor turen gå til Hvidbjerg søndag den 5. juli.

Med hensyn til de praktiske spørgsmål, indmeldelse, bespisning m. m. henvises ligeledes til sidste nr. af »Bindeleddet«.

Måske går der een eller flere på skolen den dag og venter på, at netop De skal komme!

Bestyrelsen.

Elevforeningens årsberetning

Så er endnu et år føjet til elevforeningens historie, og når der skal berettes lidt om dette år, vil jeg prøve at samle det om 3 punkter: foreningens arbejde, foreningens stilling og foreningens økonomi.

Med hensyn til foreningens arbejde har det forløbne år jo afvejet en del fra de nærmest foregående, idet bestyrelsen har prøvet at finde lidt mindre økonomisk risikable arrangementer end friluftspil-

lene, som vi i år har lagt på hylden, fordi bestyrelsen ser sådan på det, at som foreningens økonomiske stilling er i dag, er det uforsvarligt at løbe den risiko, der er forbundet med friluftspillene. I år har dog også andre årsager været medvirkende, men ovennævnte har været den mest tungtvejende. Hvis den dag kommer, da foreningen har solide resourcer at falde tilbage på, vil en genoptagelse af friluftspillene sikkert være ønskelig. Da det har vist sig vanskeligt at få gennemført en kontingentforhøjelse, har det været nødvendigt at finde andre udveje for at skaffe penge, idet kontingentet i dag ikke tilnærmelsesvis kan betale bogtrykkerregningen. Vi prøvede derfor med de i »Bindeleddet« omtalte films- og foredragsaftener, og selv om disse aftener heller ikke var uden økonomisk risiko (særlig »Grønlandsfilmen«), så var de dog nogenlunde overskuelige. Det var en glæde at konstatere, at der her i Hvidbjerg var stor interesse for disse aftener, så stor interesse, at vi alene gennem forsalg af billetter begge gange havde aftenen sikret økonomisk. Og jeg tror også, at jeg tør sige, at de ting, vi har budt på, har været af en sådan kvalitet, at alle har været tilfredse, og at vi godt i fremtiden kan byde på sådanne aftener igen. Vi har da også allerede løfte på en films- og foredragsaften til efteråret. I denne forbindelse kan jeg nævne, at foreningen har fået flere opfordringer til at skaffe forskellige foredragsholdere og kulturelle film hertil, og at nævnte filmsaften til efteråret kommer på grundlag af sådanne opfordringer. Så mon ikke vi her har fundet en god erstatning — men også kun en erstatning — for friluftspillene.

Årsmødet, som vel egentlig også burde have en omtale i årsberetningen, bliver omtalt andet sted og udelades derfor her.

Dernæst lidt om foreningens almindelige stilling i dag. Foreningen er jo af en sådan art, at det er vanskeligt at gøre helt op, hvordan stillingen er, og man kan kun gøre sig sine formodninger om den. Bestyrelsen har ønsket at få et sandt udtryk for foreningens medlemstal, idet mange af de i sidste årsskrifts medlemsliste opførte medlemmer var flere år bagefter med kontingentbetaling, hvilket formodedes at betyde, at en del af dem ikke ønskede at være medlemmer, men dog ikke fandt det nødvendigt at sende foreningen en udmeldelse. For at få dette forhold ændret, udsendte vi opkrævninger til samtlige de medlemmer, der skyldte kontingent for tiden før 1. april 1951 (ialt ca. 94 medlemmer). Størstedelen af disse opkrævninger blev betalt, men 38 medlemmer lod dem gå tilbage, hvorfor de nu er slet-

tet af medlemslisten. Vi mener imidlertid, at alle disse opkrævninger burde have været betalt, idet de pågældende jo havde modtaget »Bindeled« og årsskrift for den tid opkrævningen gjaldt, og de hører sikkert fra os igen! Lad os i den forbindelse slå fast, at udmeldelse ikke sker ved udeladelse af at betale kontingent, men ved en skriftlig meddelelse til foreningen. På denne måde »mistede« vi ca. 50 medlemmer, men tilgangen til foreningen har været god, så over halvdelen af afgangens er udlignet. Denne »udrensning« har altså givet til resultat, at vi kan fastslå, at foreningens medlemstal er nogenlunde konstant dog med en vigende tendens, men vi håber og tror, at denne vigende tendens efter »udrensningen« vil ændres til en stabilisering og derefter forøgelse af medlemstallet. Og med et medlemstal på ca. 50 % af samtlige fra skolen udgåede elever kan vist ingen betvivle foreningens berettigelse.

Endelig et par ord om økonomien. Som det fremgår af elevforeningens regnskab, har vi i år haft en stor kontingentindtægt, hvilket må tilskrives dels »udrensningen«, dels at flere og flere giver et større kontingent end de 3 kr. Men hvad skal vi gøre til næste år? Da har vi nemlig ikke den førstnævnte mulighed og må derfor udelukkende holde os til den sidstnævnte: et stort frivilligt kontingent! Ganske vist har vi ca. 100 kr. til gode i kontingent for 1951—52 og ca. 400 kr. for 1952—53, men ved dette kan der vist ikke ændres stort, da kontingentopkrævningen først sker efter regnskabsårets afslutning, hvis ikke kontingentet er indsendt på giro; vi må altså sikkert regne med restancer på ca. 500 kr til stadighed. Vi håber, at mange af medlemmerne vil tage disse ting i betragtning, når de indsender kontingent på det med årsskriftet følgende girokort, så de lader en ekstra femmer springe. Girokort sendes denne gang ikke til dem, der har betalt kontingent for 1952—53.

Lad mig så slutte årsberetningen med en tak for året, der gik. Takken gælder medlemmerne for den trofasthed og interesse, de igennem deres medlemskab viser deres skole, den gælder bestyrelsen for godt samarbejde, og den gælder redaktøren for udmærket varetagelse af foreningens blad og for samarbejdet med elevforeningen ved udgivelsen af årsskriftet, et samarbejde, der i væsentlig grad aflaster foreningens betrængte kasse.

Hvidbjerg, den 26. maj 1953.

Kaj Jensen.

Brev fra Siam

Hvis jeg var blevet begavet med den guddommelige evne at kunne skrive poesi, ville jeg i et smukt digt have besunget de følelser og den stemning, der for mig knytter sig til mindet om min skoletid som kostelev på Hvidbjerg realskole. Men digtet må jeg lade andre med evner til at forme det skrive og selv nøjes med i mere jordbunden prosa — men af den grund ikke mindre dybtfølt — at udtrykke min hyldest til, hvad der for mig knytter sig til den lille plet i Limfjorden, hvor jeg oplevede nogle af mit livs lykkeligste år.

Der var en egen uforklarlig, men vidunderligt lykkebetonet atmosfære over skolelivet på Hvidbjerg kostskole. Hvis jeg nu skulle prøve at analysere, hvad der fremkaldte denne stemning, tror jeg, at følgende må siges at danne grundlaget derfor: 1) Leders og læreres evne til at vække vor interesse for arbejdet, der jo, når blot interessen er til stede, i sig selv sandelig nok formår at opfylde det unge, forventningsfulde og videbegærlige sind med alle de nye, store ideer og problemer, der pludselig åbenbarer sig, når eleven kaster sig ud i lærdommens dybder. 2) Kammeratskabet i skolen og for os kostelever specielt blandt kosteleverne. Man lærte at indrette sig efter andre, respektere andres meninger, at tåle at kunne blive drillet, lærte at værdsætte det gode, det er, at have kammerater at drøfte ens problemer med. 3) Skolens beliggenhed midt ude i den skønne, danske natur. Der er ingen tvivl om, at denne kendsgerning i modsætning til, hvis skolen havde ligget i en by, gjorde sit til at bevare elevernes friskhed og sundhed såvel fysisk som psykisk. Selv om man havde herset med Bøgerne for at nå igennem det store eksamenspensum, så var som al trætheden blæst bort, naar man tog sin cykle og kørte til Floulev badestrand om sommeren og badede i den friske Limfjord, eller man om vinteren spændte skøjterne på og løb sig varm og stærk på isen i den bidende kolde vinterluft, — eller måske gik eller cyklede man sig blot en tur ud i naturen, men det gav frisk luft i lungerne og gjorde også sindet friskt og oplagt. — Som gammel kostelev må jeg også nævne en fjerde årsag til, at jeg kom til at holde af at være på kostskolen, nemlig, den eneståenede imødekommenhed og hjertelighed, hvormed vi kostelever blev behandlet af skolens bestyrer og frue; de gjorde alt, for at vi skulle føle stedet som et virkeligt hjem. Var der fødselsdag, vankede der chokolade og lagkage, ved julen blev der festet for os, blev vi syge, var vi sikre paa at blive

plejet og passet så godt, som var det hjemme hos vor egen mor . . . o.s.v. — Også egens store gæstfrihed overfor os glemmer vi sent.

Måske en og anden vil indvende, at denne beskrivelse er for rosenrød, og at der også må have været genvordigheder og sorger i kostskoletiden. De har sikkert også været der, hvad der kun er naturligt, men jeg husker kun få af dem, — de lyse, lykkelige timer var så overvældende for mig, at de få mørke, der kan have været, er blegnet i min erindring. Mine 2^{1/2} år i Hvidbjerg lever i min bevidsthed som en skøn symfoni, hvis toner åbnede sindet for arbejdsglæde, higen efter viden og kunst, kærlighed til mennesker, samfundet og naturen og derigennem fremkaldte en jublende livsglæde og lykke i sindet, som de hårde realiteter, man kommer ud for senere hen i livet, vel kan gøre det svært at bevare, men minderne om den lykkelige skoletid i Hvidbjerg lever uberørte videre i sindet, dem kan ingen tage fra os.

Med dette brev til årsskriftet er det ikke blot min hensigt at bringe en hyldest — som jeg har forsøgt efter bedste evne i ovenstående erindringsbilleder — men samtidig et konkret forslag til i samarbejde med andre interesserede gamle kostelever og muligvis også andre interesserede at skaffe frit ophold til en ung mand eller kvinde, som ønsker at tage priliminæreksamen, men som af økonomiske grunde er afskåret fra at gennemføre sit ønske. Selv om Danmark nu heldigvis er forholdsvis vel forsynet med skoler, findes der jo alligevel stadigvæk egne, hvor rejsen er for lang til, at man kan bo hjemme under skoletiden. For en sådan ung mand eller kvinde, som ønsker at læse, er en kostskole ideel, men en familie med en beskeden indtægt kan ofte slet ikke klare en sådan ekstra udgift i budgettet, og der findes, så vidt jeg ved, kun få eller ingen legater til hjælp i sådanne tilfælde. Selv var jeg heldig at blive hjulpet på anden måde, men var det ikke sket, havde jeg sikkert ikke fået min præliminæreksamen, da min far ikke på daværende tidspunkt var i stand til at financiere mit kostskoleophold.

Det er min ide, at vi gamle kostelever, eller iøvrigt hvemsomhelst, som har lyst og råd, skulle gå sammen og rejse midler til at skaffe frit ophold på kostskolen til en ung mand eller kvinde, der opfylder følgende betingelser:

1. som har lyst til at tage præliminæreksamen,
2. som kan fremvise tilfredsstillende gode Vidnesbyrd fra sin skole,

3. som nødvendigvis på grund af hjemmets beliggenhed må tage præliminæreksamen på en kostskole,
4. som er ude af stand til ved egen, forældres eller andres hjælp at financiere skoleopholdet.

Det er mit håb, at ideen må finde interesse hos andre, som er villige til og i stand til at samarbejde med at realisere den. Man bedes i så fald henvende sig til bestyrer Jensen og angive beløbet og de betingelser, hvorunder man ønsker at betale. Det vil sikkert være nødvendigt at binde sig for en studieperiode, normalt 3 år, da en elev, der begynder på sit studium, må sikres at kunne gennemføre det, men for længere tid ad gangen er jeg på den anden side heller ikke interesseret i selv at binde mig, da de usikre tider nutildags økonomisk ikke betinger, at man tør binde sig for en længere årrække.

Men hvis til gengæld sindelaget og de økonomiske midler er til stede til at hjælpe i dag, så lad os hellere handle *nu*, — livet går sin gang, enten tiderne er stabile eller ej, og det gode, som virkelig bliver gjort, er af langt større værdi, end alt det, man agter eller tænker på at gøre, hvis, såfremt o.s.v. . . . , men som måske aldrig bliver realiseret.

Med venlig hilsen.

Tage M. Christiansen.

Kontingentet

Så er det på ny kontingenttid. Kontingentet 1953/54 er forfalden.

Hvis De indberaler kontingentet (mindst 3,00 kr.) til elevforeningens postkonto 853 97, letter De arbejdet. Det er kun få, som har betalt kontingent, og medlemmerne opfordres herved, også i egen interesse, til at betale kontingentet hellere i dag end i morgen.

Kassereren.

U.S.A. på godt og ondt

For nogle år siden blev jeg af redaktionen opfordret til at skrive et og andet til elevforeningens blad. Jeg skulkede mig fri for det — ikke fordi jeg ikke fremdeles har meget tilovers for min gamle skole, men udelukkende fordi det nu engang er meget svært at skrive om ens egne forhold til et hjemegnsblad, når man har været borte fra egnen i mange år. Hvor let kommer man ikke til at kede eller støde. Den, som ikke skriver, undgår begge dele.

Når jeg denne gang akcepterer opfordringen, sker det på redaktionens eget ansvar!

Jeg skal kort skildre en lang tur gennem USA. Rejsens egentlige formål og saglige baggrund skal jeg her gaa helt udenom, og blot fortælle løst og fast om interessante oplevelser i bred almindelighed.

Forhistorie.

I August 1952 er situationen den, at jeg for anden gang efter krigens må melde forfald til en af de Marshall-studierejser, som under det amerikanske hjælpeprogram arrangeres for repræsentanter for erhvervsorganisationerne. Takket være velvillie fra forskellig side får jeg imidlertid lidt senere meddelelse om, at jeg kan belave mig på en tredje chance omkring 1. marts 1953. Jeg kan rejse som privatmand og vil få lejlighed til at gennemføre et studieprogram i Chicago samt få et indtryk af, hvordan man arbejder og lever i USA i det hele taget.

Adskillige af mine venner overvejer at tage med. Kun een — Gunnar-Nu-Hansen — gør alvor af det. Hans studieprogram er først og fremmest fjernsynet.

Afrejsedatoen fastsættes til 2. marts i år. Indrejsepapirerne til USA bringes i orden. Vi sikrer os så gode introduktionsskrivelser som muligt til amerikanske firmaer og selskaber, og 8 dage før afrejsen optages endnu en mand på »holdet« — det er en dansk filmproducent, som skal farvefilme turen gennem Amerika til de danske sportsklubber. Gunnar lover at stå ham bi.

En start med forsinkelser.

Turen begynder godt. SAS har lovet os afgang fra Kastrup kl. 19. Der er blot det kedelige ved det, at kl. 19 er alle europæiske luft-
havne lukket på grund af tåge. Vi har der hjemme taget rørende afsked med vore familier, men endnu kl. 23 ved vi ikke, om vi over-

hovedet kommer af sted. Kl. 23,45 meddeles imidlertid, at om et kvarter er der afgang, men ikke over Hamburg, Prestvik, Gander — derimod direkte til Island. Flyvepladsen Keflavik ved Reykjavik er ene af alle åben. Nu går det stærkt, der er ca. 2500 km, men så snart vi er på vingerne, og Royal Viking har sat næsen mod nord, falder hele rejseselskabet hen i sløvhed. Kun to lyde høres — de 4 motorer med de mange tusinde hestekræfter samt Gunnars snorken, der under hele turen gennem Amerika markerede for os andre, når det var tid til at slappe af.

Der er 4—5 timers ophold på Island. Vi får et flygtigt indtryk af den storslåede natur, de øde fjeldmarker og sneklædte tinder, men her er isnende koldt. Op på formiddagen går turen videre til Gander på New Foundland — et kæmpeanlæg i et øde distrikt — og derfra til New Yorks internationale lufthavn Idlewild Airport, hvor der hvert andet minut lander flyvere fra alle dele af verden.

New York er en temmelig stor by.

Hvad vi ikke oplevede de kommende 4 dage i New York, er vist ikke værd at opleve. Alt er jo enten »verdens største« eller »verdens mindste«. Vi går systematisk frem, som man gør i USA: Empire State Building, Roskefeller Center, Madison Square Garden, Music Hall, Waldorf Astoria-hotel, Macy varehuset, negerkvarteret Harlem, de internationale havnekvarterer, Forenede Nationers nye bygning, der med sit særpræg rager op midt i en stenørken af skyskrabere — et palads at skue og et teknisk vidunder. Der er højspænding i FN og i New York i de dage. Stalin ligger for døden. Vi opholder os netop i Madison Square Garden, hvor vi overværer kampen om »Den gyldne handske«, da budskabet om Stalins død indløber. Pludselig hvirvler løbesedlerne gennem det kæmpemæssige rum — Stalin er død. 20.000 mennesker rejser sig, klapper i hænderne og larmer. Så går kampen i ringen videre. Hvis en hvid er heldig at slå en sort ud (hvad sjældent sker), bringes stemningen igen på kogepunktet. Det er en urolig by, krig og spektakel, arbejdende fjernsynsapparater alle vegne — det er simpelthen virvar med system i. Raceproblemet melder sig — svagest nordpå men stærkt sydpå. Vi andre undrer os over mange ting.

Vi besøger flere danskere i staterne. Carl Brisson og Gunnar er begge Nørrebrodreng og ungdomskammerater. Vi ser ham den sidste aften, han optræder på Plaza. Han har forrygende succes, tjener store penge

og er iøvrigt jævn og ligetil. Vi besøger ham i hans og Cleos smukke hjem ved Central Park på Manhattan, og han inviterer os i verdens mest mondæne natklub »Stork-club«, hvor magnaterne sidder ved deres stamborde. Der er Folk som Ford jun., der åbenbart interesserer sig for andet end automobiler. Alt går nydeligt og pænt til, men særlig flot forekommer det os ikke at være. Vi klarer os udmærket i et sæt sportstøj. Imponerede bliver vi først, da det går op for os, hvad en forholdsvis jævn spisning koster der på stedet.

Naturligvis må vi se Hans Christian Andersen-filmen, der stadig trækker fulde huse på Broadway. Den er en stor oplevelse og en enestående reklame for Danmark — selv om det virker lidt distraherende at se muldyrene vandre frit omkring på Odenses gader. Vi ser i Cenerame den første 3-dimensionale farvefilm, som vises uden brug af polariserede briller. Man dukker hoveder, når eksprestoget synes at forlade lærredet og fare ud i verdensrummet.

Bort fra stenørkenen — vi bliver selvtransportable.

New York giver os mindreværdskomplekser. Husene er for høje. Gutterne forlanger, at jeg skal bevise min indflydelse på den amerikanske finansverden. Vi skal have fat på et køretøj, hvis vort program skal overholdes. Det lykkes — amerikanerne er i mange henseender letsindige og godtroende. Med 600 lånte dollars på lommen går vi på bilkøb.

En efter vor mening pragtfuld Studebaker 1951 reddes i denne omgang fra lossepladsen. Vi får den en lørdag eftermiddag. Problemet er nu, om vi skal vente til mandag for at få udstedt amerikanske kørekort (et alm. internationalt kørekort gælder ikke i USA). Vi synes ikke, at vi har råd til at spille to dage på den affære, og kører derfor af sted ud af New York mod Philadelphia, Baltimore og Washington. På forbavsende kort tid finder man sig til rette i den forrygende trafik. Hovedveje med 8 baner i hver retning og overførsel ved krydsene forhindrer, at det hele bliver kaos. Ved hjælp af radio ledes trafikken ind på fremkommelige baner. Og det går stærkt. I de sydlige stater køres der ofte med op omkring 160 km i timen.

Udenfor New York standser vi op ved kapt. Carlsens villa. Alle i miles omkreds kender Carlsen, så det er ikke svært at finde hans adresse. Kapt. Carlsen er ikke selv hjemme — han er på søen, men fru er gæstfri, da hun hører, at vi er danske. På væggene, i skabe

og kister findes erindringer og gaver fra beundrere i alle lande. Masser af malerier med skæve skibe pryder hjemmet. Vi når 600 km syd for New York og flytter for første gang ind på et af motellerne, som ligger langs landevejene overalt i Amerika. Det er simpelthen hoteller for motorkørende. Man lejer sig ind for en nat, betaler ved ankomsten 3—5 dollar og får et dejligt rent værelse med elektr. køkken, fryseskab o.s.v. Det giver os mulighed for selv at proviantere undervejs og selv at tilberede »festmåltidet« efter endt kørsel og til priser, som passer til en sparsom valuta. Det er en genial løsning af et trafikproblem — vi boede under hele turen så godt som udelukkende på moteller.

Rejsen går videre.

Og nu går rejsen videre. Vi besøger Washington. Danske fra ambassaden tager sig af os. Washington er naturligvis stærkt præget af at være residensby. Skal man fremhæve noget særligt, som ikke alle kender fra geografien, bør det være de enorme heltekirkegårde med faldne soldater. Så langt som øjet rækker kors ved kors, og nye kommer til hver uge med faldne fra Korea. Den danske forsvarschef, admiral Quistgaards søn, som faldt for ikke længe siden, ligger efter eget ønske begravet her.

I de kommende dage sluger Studebakeren sine 6—800 km daglig. Nogle tror, at man ikke oplever ret meget, når man er bundet til at skulle så hurtigt frem. Det er helt urigtigt. Vi kører gennem Virginia, Nord og Syd Carolina. Allerede nu er landskabet totalt skiftet. Omkring Columbus i Georgia ser vi de første store skovbrande. Negerne kommer langsomt i flertal i forhold til de hvide. Negerhytterne er den skarpe kontrast til de hvide amerikaneres farvestrålende huse — ofte små slotte. Raceproblemerne mærkes stærkt her sydpå. Det er typisk, at der endog på servicestationerne er adskilte toiletter for sorte og hvide. Bor end negrene i usle rønner, så ser man dog overalt de strålende og forniklede dollargrin holde udenfor de fattige negerhytter. De største og flotteste og mest blegrode biler i USA er negrenes.

Vi træffer de militære træningslejre — der er også danske imellem. Langs alle landeveje ser man de såkaldte »Drive-in-theatre«. Det er store åbne pladser med et kæmpemæssigt filmslæred for den ene ende. Amerikanerne kører i bil i biografen. De putter ungerne om på bagsædet, hvor børnene sover, mens mor og far ser film i den nær-

meste Drive-in. Man får en højttaler stukket ind i vognen. Ofte er der et filmslæred ved hver ende af parkeringspladsen, hvor der spilles hver sin film. Synes man ikke om den ene program, vender man vognen.

Efterhånden er vi nået ned gennem Alabama og Mississippi. Vi nærmer os den Mexikanske bugt. For første gang befinder vi os i et virkeligt tropelandskab med store palmehaver og sydens farvestrålende plantevækst. Her er 30 grader i begyndelsen af marts. Vi hører i radioen, at Mexiko har opbragt 5 amerikanske fiskerbåde. Det lyder helt hjemligt. Færdselspolitiet arbejder energisk på landevejene. Man kontrollerer bilernes hastighed ved hjælp af radar. Der gives bøder på stedet: 5—10—15 dollars alt efter fart og alkoholpromille. Konstant afregning og så af sted igen.

Om natten hører vi chikadernes sang. Overalt er der moskitonet for vinduer og døre. Vi nærmer os sumpegnene omkring New Orleans. Vi kommer til byen hen under aften. Tågen ligger tæt som en dyne over de kilometerlange broer, som fører ind til byen.

Der er hedt i byen. Pludselig forstår vi, hvorfor alle forretninger, kirker og forlystelsessteder reklamerer med air condition. Om sommeren må her være som på en stegepande. Dansk øl har god afsætning i New Orleans. Vi besøger naturligvis det gamle franske kvarter, som er byens oprindelse. Alt ialt er vi lidt skuffede, vi har hørt så meget om New Orleans i forvejen. Det, der gør mest indtryk, er egentlig, at der stadig findes et stærkt modsætningsforhold mellem sorte og hvide — så stærkt, at negrene endog er henvist til sporvognenes bageste sæder. Vi gør et forsøg, sætter os mellem negrene, men bliver omgående vist hen til den forreste ende af vognen. Den slags forstår en dansker ikke rigtig.

Vi kører vestud gennem Louisiana, forbi Baton Rouge — Essos egentlige hjemsted med verdens største olieraffinaderier. Hver morgen finder man masser af ihjelkørte dyr på vejene. Sorte og brune vildsvin, stinkdyr, bøfler, ja, endog vilde heste. De er ramt i nattens løb. Der er ikke hegn langs hovedlandevejene, som skærer gennem skovene. På grænsen af Texas oplever vi en virkelig tornado, der ca. 100 km derfra kræver 14 menneskeliv. Vi ser ris- og bomuldsmarker. Flyvemaskinstationer, hvor farmerne lejer en flyver til bekæmpelse af ukrudt. Olietårne findes overalt. Pumperne arbejder i døgn-drift — monotont og dovent bevæger de sig op og ned på de mest øde steder, ja, helt ud i vandet langs Californiens kyst suger de

undergrundens næring til sig. Vi passerer Texaco, ser lastvogne fulde af appelsiner og crape frugt og snart står vi midt i den første egentlige appelsinlund. Men hvad er Texas uden cowboys. Turens skuffelse var faktisk, at da vi endelig traf en cowboy, var han slet ikke til hest og med lasso. Nej, han var i bil med hesten bag på ladet på vej ud på ranchen. Det var for dårligt.

Vi sætter nu kursen direkte mod El Paso — Malbergs og cowboyernes by. Der er endnu en dags kørsel, vor første dag ind i Texas ørken. Forinden står lykken os dog bi. Vi dumper lige ind på et cowboy-dyrskue, hvor rigtige cowboys med lasso og høje hæle har samlet deres dyr, velplejede og friserede, til regulær dyrskue, der naturligvis efterfølges af nationalsporten »rodeo«. Det er en virkelig oplevelse.

El Paso er grænsebyen til Mexico. Der er ingen vanskeligheder med at komme over grænsen. Vi viser vort pas og betaler hver 3 penc, hvorefter vi tilbringer en eftermiddag i Mexico — tilstrækkelig tid til at konstatere de store forskelle mellem det gamle og det nye Amerika. Forretningsfolkene plager en for at købe, børnene tigger, alt er billigt her, enhver form for organiseret svindel synes at trives vel. Tilbageturen til USA går lige så gnidningsfrit. Vi er enige om, at vi med største lethed kunne have udført samtlige USAs atom-hemmigheder ad den vej.

*Gennem Nevadas ørken over Rocky Mountains bjerge
til Los Angeles.*

Store dele af Texas og New Mexico er ørken. Det lyder kedeligt, men det er ikke for meget sagt, at de 3 dage gennem ørkenen, op gennem det storslåede naturfænomen »Grand Canyon«, ud gennem det sydligste af bjergkæden Rocky Mountain, er rejsens største og mest imponerende oplevelse. Klar solskin, høj og ren luft, rødbrune stepper med kaktusplanter i alle formationer, 6—8 m høje — et ørkenlandskab kun afbrudt af enkelte bjergfloder og små oaser, hvor de vilde indianerstammer endnu holder til. Amerikanerne har efter sidste krig forsøgt at civilisere nogle af disse stammer; man har taget dem ind til byerne og betalt deres ophold i flere måneder for at give dem en ny start. Gang på gang viser det sig, at indianerne vender tilbage til reservaterne, så snart lejlighed gives. Men de vilde indianerstammer har naturligvis også bil. Igen ser man kontrasten mellem det urgamle og det nye.

De vidtstrakte ødemarker gennemskæres kun af den cementerede autobane og den ufattelige række af elektricitetspæle — ubegribeligt, at det ikke kan klares på en anden måde. I 3 dage kører vi gennem et ensformigt men storslået landskab. Vi passerer Carlos Lake, en stor saltsø, og ser masser af dyreliv, kæmpestore harer, vildkatte, rovfugle, klapperslanger, som er kørt over i nattens løb — en ørken er ikke kedelig, når bare man har benzin på vognen og et kørekort i lommen. Det sidste har vi, men de er danske. Derfor er vi ikke overmodige, da vi for første gang på turen bliver standset af en texas-sherif — eller rettere sagt to — midt ude i ørkenen hundreder af kilometer fra nærmeste by. Politi patrullierer af mange grunde overalt i staterne. Efter at have kørt gennem alle de store østkystbyer, må vi altså lide den tort at blive taget midt ude i ørkenen hundreder af kilometer fra nærmeste boplads. Enten har vi kørt for hurtigt eller for langsomt — man ville se kørekort. Dem har vi seks af (3 danske og 3 internationale), men ingen som duer der på stedet. Pludseligt går der et lys op for Gunnar. Han har et diplomapas, som vi andre naturligvis har hånet stærkt på hele turen — antagelig af misundelse —. Nu skal forsøget gøres; det er den sidste udvej. Og ganske rigtigt. Det er mere end sheriffen kan stå for. Så mange stempler og så megen lak bøjer han sig for.

Vi får lov til at fortsætte og undgår både bøde og påtale. Det er iøvrigt vort eneste mellemværende med de amerikanske myndigheder — men tænk, om vi var blevet vist tilbage gennem ørkenen til nærmeste politiværdighed . . .

Vi forlader New Mexico og kører ind i Arizona med de frugtbare, overrislede marker og appelsinlunde. Vi passerer de store kobberminer ved Phønex og kommer over Williams til nationalparken Grand Canyon — en kløft 350 km lang og 2000 m dyb, i bunden Coloradofloden, skabt gennem millioner af år. Et naturfænomen blafrende af varme og lysende i alle solspektrets farver. Parkens leder, mr. Breyan, viser os rundt og giver os Grand Canyons historie. Stedet er uden sammenligning turens største oplevelse og fundet stof for både radio og film. Det samme gælder indianerstammerne, som er bosiddende i Grand Canyon, og som optræder med fjerbusk og krigsmaling.

Nu gælder det om at nå Los Angeles hurtigt. En formiddag ved 10-tiden kører vi gennem de sidste bjergpas i Sierra Nevada kæden, det går brat ned i hårnålesving fra trægrænsen. Pludseligt skifter

temperaturen, der om natten har været $\div$ 3—4 Grader, til + 30 grader. Vi befinder os i vinegnene, Los Angeles velhaverkvarterer begynder, palmer, golfbaner (man går ikke efter golfbolden, man kører i en lille bil). Vi kører lige igennem til Hollywood — stedet, hvor der er solskin 350 dage om året. Her er varmt og dejligt ved Californiens kyst. Vi overværer den norske Sonja Henies strålende Iceshow, besøger en række danske, som har haft heldet med sig derovre, Skot Hansen, Jean Hersholt, Restauratør Kennet Hansen og frue, som i sin typiske danske, hyggelige restauration har en lang række af Hollywoods mest kendte stjerner som kunder. Derimod traf vi ikke Victor Borge. Han er på rejse, men iøvrigt antagelig den af alle danske derovre, som for tiden har størst succes.

Vi får sammen med Skot Hansen adgang til et stort filmselskab og overværer, hvorledes man der i kæmpemæssige studier optager flere film samtidig, hvorledes en hel by er bygget op i kulisser. Man forlader stedet med bristede illusioner. Film er forretning.

Vi besøger også det store fjernsynselskab C.B.T. og ser, hvorledes der arbejdes både i teknikken og i studierne. Fjernsynet forekommer i USA at være fuldkomment. Et billede kan sendes fra Los Angeles til New York paa 1/1000 skund. Reklamen er lige pågående overalt, i radio, fjernsyn, langs landevejene, i biografer, aviser — overalt, og amerikanerne tror på reklamen.

Langs klippevejen op gennem Californien til San Francisco.

Los Angeles er verdens mest trafikerede automobilby. Der er ingen sporvogne og ingen undergrundsbaner, og byen vokser så hurtigt, at mange spår Los Angeles som den største by i USA om 15 år. Vi tager afsked med det trafikale virvar og vælger at køre ad klippevejen op til San Francisco. Den går på den yderste kam og må kun befares i stille vejr, da pludselige vindstød kan kaste trafikanterne ud over kanten og direkte ned i havet eller løsne klippeblokke fra de endnu højere liggende bjerge og rulle dem ned på den smalle vej. Der er så godt som kun trafik nordpå. Man kan da holde sig på det inderste spor i hårnålesvingene. Der er vindstille og solen stråler. Stillehavet er virkelig stille, og den californiske kyst er netop således, som man havde håbet og ventet. Et skønt syn. Hist og her ser vi søløver springe op på klipperne i vandkanten.

En tidlig morgen kører vi ind i den danske koloni »Solvang«, som ligger nær hovedvejen til San Francisco. 65 % af indbyggerne er eller

nedstammer fra danske, som taler det danske sprog. Hele byen er som en dansk stationsby. Her er velstand, og alt er velholdt. Kirke, skole o.s.v. er dansk. Vi bliver taget godt imod — nogle får klumper i halsen, når de taler om Danmark. Bl. a. besøger vi danske farmere, som selv har opdyrket store landområder, der ved hjælp af kunstig vanding nu giver rigt udbytte. Alt er mekaniseret til bunds — og her er sommer hele året.

Vi når San Francisco hen under aften. Nu begynder Alvoren at melde sig. Pligten kalder os alle tre. Vognen skal afhændes. Den havde fortjent at komme med hjem. Godt 8000 km har den kørt os fra den ene store oplevelse til den anden. Nå, det danske konsulat er, som alle andre steder vi har været, uhyre hjælpsomt. Det lykkes at få vognen solgt uden større tab. Efter en dags ophold i byen går turen videre med en af T.W.A.s store maskiner, der tager 81 personer, over Kansas City til Chicago. Ingen af os finder Chicago tiltalende. Om det nu skyldes, at vi kommer til byen for at arbejde, ved jeg naturligvis ikke. Det er en kold by, præget af mistænksomhed og et meget virksomt politi. Skal et firma hente lønningspenge i banken, sker det under politibeskyttelse. Nå, amerikanerne er jo dygtige organisatorer. Vi får hver især i den tid, vi opholder os der i byen, en første klasses behandling, men samtidig en så håndfast forelæsning over hver enkelt af de ting, vi søger at sætte os ind i, at vi vist nok alle er modne til hjemturen, da vi 12 dage senere igen bestiger T.W.A.s kæmpeplan. Vi føler os helt »hjemme«, da vi mellemlander i New York. Efter en dags forløb går vi — omend med nogen forsinkelse på vingerne igen — denne gang SAS-vinger og med mellemlandinger efter programmet på Gander, Prestwick og Bremen støder landingshjulene blidt og forsigtigt mod Kastrups cementbane. Rejsen er endt, vore familier er så venlige at sige, at de har savnet os — alt står vel til, og vi er glade for at være hjemme igen. En pragtfuld tur, rig på oplevelser og inspiration.

Svend Gade.

Ak, hvor forandret!

Det er mange gamle elever, der mellem år og dag aflægger visit på skolen. Heldigvis, for det er altid morsomt at høre, når de bygger at drage minder frem fra deres egen tid, hvor så meget var anderledes. Først sammenligner de de ydre rammer før og nu, og længe varer det ikke, før også de mennesker, der dengang skabte livet bag skolemurene, bliver draget frem, elever såvel som lærere, og man får et interessant indtryk af, hvor mange forskelligartede mennesker, der gennem årene har haft deres gang og deres arbejde på dette sted.

I de 11 år, jeg har ejet skolen selv, er mangt og meget forandret i det ydre, og gamle elever har ofte under en rundgang her fremsat udtalelser som: »Det er jo slet ikke til at kende igen!«, »Sådan så det slet ikke ud i min tid!«, »Da jeg gik på skole her, var det sådan og sådan!«

En gammel elev foreslog engang, da han havde gået rundt over det hele og havde konstateret, hvilke forandringer der var sket, at jeg i »Bindeledet« eller årsskriftet skulle fortælle om forandringerne på skolen gennem årene. Jeg fandt ikke nogen særlig grund til det dengang, for det er jo ikke sådan at forstå, at der er sket noget revolutionerende. Fra tid til anden er der ændret lidt hist og her, og den forskel mellem før og nu, som en elev, der ikke har besøgt skolen det sidste halve snes år vil kunne konstatere, hvis han f. eks. kom til årsmødet i sommer og gik en tur rundt over det hele, er resultat af en jævn udvikling, skabt udfra ønsket om at forme rammerne om vort daglige arbejde på skolen så praktisk som muligt.

Når jeg nu alligevel tager ideen op og prøver at forklare de skete forandringer, er det bl. a. i det håb, at det måske kunne vække lysten hos nogen af de gamle elever til at møde ved årsmødet i juli måned og ikke blot se skolen i dens nuværende skikkelse, men også prøve på at leve sig tilbage i de rammer, som han eller hun færdedes i, da de var elever.

Lad os prøve at forestille os en rundgang på skolen, hvor jeg som vejleder forklarer, hvad der i tidens løb er ændret.

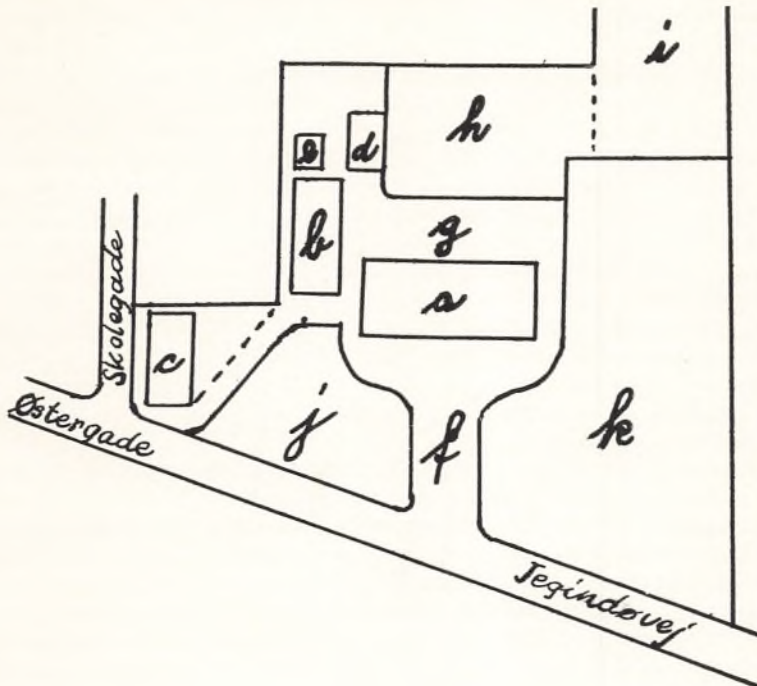
Vi begynder med hovedbygningen. Selve skolebygningen har vist alle dage båret dette pompøse navn. Står vi i forhallen, vil vi straks opdage, at noget er anderledes. De ældste elever kan ganske vist huske, at der i forhallens østre ende var to smukke rundbuede portaler side om side. Den ene førte ind til et materiale- rum, medens den anden var gennemgang til skolens baggang. Selv har jeg ikke kendt forhallen i denne skikkelse, da mit kendskab til skolen kun går 19 år tilbage i tiden, men man kan endnu spore denne oprindelige indretning af forhallen. Senere blev portalerne muret efter, og bag den fremkomne væg indrettedes anretterværelse til kostskoleelevernes spisestue, som var i det østligste klasseværelse, medens køkkenet var oppe på 1. sal, og en elevator forbandt de to afdelinger.

Den første ændring, vi som ejere af skolen foretog, var at indrette spisestue for kosteleverne ved siden af køkkenet. Det var bestyrerlejlighedens oprindelige soveværelse, der blev taget til dette formål, og senere er også det oprindelige børneværelse lagt til denne stue, medens der nu er soveværelse og børneværelse i den modsatte ende af bygningen, hvor bestyrerens kontor tidligere var. Kost-

eleverne har opgang til spisestuen ad baggangens trappe. Køkkenet blev samtidig udvidet, idet forskellige omliggende smårum blev lagt til, og moderniseringen af køkkenet er senere fortsat: Der er opstillet AGA-komfur og gasanlæg, indrettet nyt køkkenbord med stålvaske og plastikplade og indsat stort ovenlysvindue til

SKOLENS GRUNDPLAN

a. Hovedbygning. b. Gymnastiksal med elevværelser for piger. c. Elevbygning med elevværelser samt lærer- og pedelljighed. d. Cyklestald. e. Toiletter. f. Hovedindkørsel. g. Skolegården. h. Legeplads. i. Sportsplads. j. Elevhaven. k. Køkken- og -frugthave.

afløsning af de små tagvinduer. Selvfølgelig hører der nu også både køleskab og elektrisk røremaskine til køkkenet. Det er jo tidens krav.

Flytningen af spisestuen frigjorde dernæst et klasseværelse, så vi nu igen — som oprindeligt — har tre klasseværelser i hovedbygningen. I hjørneværelset mod nordvest, hvor der tidligere har boet kostelever, er der indrettet kombineret skolekontor og lærerværelse, og så blev altså den ene — den inderste — af de gamle portaler brudt op igen, så der er direkte adgang fra forhallen til kost-

elevernes opgang til spisestuen. Til venstre for denne gennemgang er indrettet materialerum til skolens samlinger, og i nichen til højre for gennemgangen er der nu et stort fast skab, hvori skolens fysiksamling opbevares bag glasdøre. Et kig ind i klasseværelserne viser, at der nu i alle klasser i stedet for de gamle linoleumstavler hænger nye Bork patenttavler, og at også det øvrige materiel i klasserne er tildels fornyet.

Når vi på rundgangen forlader hovedbygningen for at se på de andre bygninger, skal vi lige bemærke, at den gamle hovedtrappe, der var en ren benbrækningsmaskine, er erstattet af en ny stor trappe belagt med bornholmske klinker.

I gymnastiksalbygningens sydgavl var der tidligere tre rum, hvoraf det vestligste var baderum, hvad det stadig er. De to andre rums bestemmelse er aldrig gået op for mig. Måske blev de benyttet til omklædning, måske til beboelse, men da der i slutningen af trediverne blev indlagt centralvarme i gymnastiksalen til afløsning af den store runde kakkellovn, blev det ene af de to nævnte rum taget i anvendelse til fyrrum, idet kedlen blev anbragt forsænket derinde. Ved min overtagelse af skolen — det var efter de tre strenge frostvintre — var centralvarmeanlægget i gymnastiksalen itufrosset og nedtaget. Dette anlæg blev restaureret og samtidig sammenkoblet med hovedbygningens anlæg, der forstærkedes ved opsætning af en større kedel med stokerfyring, og af de to rum i gymnastiksalens sydende indrettedes et klasseværelse. I denne bygning er der endvidere sket dette, at der på 1. sal, hvor pigernes elevværelser findes, er indrettet toiletrum med WC og håndvask, hvilket var en yderst tiltrængt og for beboerne deroppe meget kærkommen foranstaltning.

Hvor et vildnis tidligere bredte sig bag gymnastiksalen (langs dens vestside) er nu indrettet en stor cementbelagt plads til cykelparkering.

Ved den gamle spisestues inddragning til klasseværelse og ved indretningen af et klasseværelse i gymnastiksalbygningen overflødiggjordes de to klasseværelser på elevbygningen. Det ene af dem blev straks sammen med den ved siden af liggende lille »lærerlejlighed for ugifte« omdannet til lejlighed, der toges i besiddelse af skolens pedel. Det andet klasseværelse var først en overgang samlingssted og mødelokale for FDF, og senere benyttedes det af kommuneskolen til klasseværelse, da tyskerne beslaglagde centralskolen. I 1946 blev imidlertid også dette klasseværelse sammen med den flankerende lille lærerlejlighed og den tidligere samlingstue i midten af bygningen omhannet til lærerlejlighed for en gift lærer, og lejligheden har siden da været beboet af den lærer, der har inspektion med kosteleverne.

Elevværelserne ovenpå er omtrent uforandrede, bortset fra, at alle har gennemgået en restaurering bestående i, at væggene er beklædt med finér. At det iøvrigt er en ret vanskelig opgave at holde elevværelserne pæne rent vedligeholdelsesmæssigt, vil gamle kostelever vist være meget forstående overfor. I et af værelserne på nordgavlen, hvor kosteleverne tidligere plejede den personlige hygiejne ved den noksom bekendte — og berygtede — vandrende, er der forlængst indrettet vaskerum med flisevæg og håndvaske, og noget af det første, der skete dernede, var forøvrigt, at der blev indrettet toilet i selve bygningen, medens kosteleverne tidligere, hvad enten det var nat eller dag, måtte søge til skoletoiletterne bag gymnastiksalen — i mulm og mørke en hel lille udenlandsrejse.

*Interiørs fra skolen
1 og 2:
Forhallen
3: Vaskerum
på elevbygningen*

Vi har nu været i de tre store bygninger. Går vi dernæst en tur rundt på skolens tilliggende, hvor såvel elevhaven som køkken- og frugthaven fortæller enhver besøgende, at skolen har et meget dygtigt pedelpar, vil vi opdage — hvis vi er af tilstrækkelig gammel årgang — at også her er der sket forandringer. Hvor kosteleverne og eleverne iøvrigt tidligere spillede fodbold, ligger nu kommunens nye, store centralskole, og fodboldpladsen er rykket en etape længere mod øst og er nu fælles for de to skoler. Skolens haveareal er også udvidet mod øst udover Kr. Madsens marker.

Jeg håber, at denne »rundgang« har givet gamle elever indtryk af, hvordan her nu ser ud, og nyere elever kan samtidig finde ud af, hvordan det engang har set ud. Sammenlignet med tidens moderne »skolepaladser« er Hvidbjerg realskole en beskeden skole — som private skoler i almindelighed er det, men bestræbelserne har gået ud på at indrette det forhåndenværende bedst muligt til formålet. Straks efter krigen fik vi udarbejdet tegninger og overslag til en tilbygning, der skulle rumme et nyt, stort klasseværelse og lærerværelse samt helt nye lokaliteter til kosthusholdningen og i kælderen moderne skoletoiletter. Det var, da der endnu skulle søges om byggetilladelse, og en sådan kunne vi ikke få. Siden er byggeudgifterne steget betydeligt, og planerne er for tiden stillet i bero. Om de nogen sinde kan virkeliggøres, må fremtiden afgøre. Planen tilsigtede også afvikling af klasseværelset i gymnastiksalsbygningen, så der i hele dennes sydende kunne indrettes tidssvarende omklædnings- og badeforhold. Planen ville i sin helhed have været en virkelig god forbedring. Alt det øvrige er småting ved siden af den. Men vi er alle under nødvendighedens lov, selv om vi også alle har lov til at have håb til fremtiden. Fortsætter Hvidbjerg realskole i sin nuværende form ind i en nogenlunde betrygget fremtid, bliver der forhåbentlig også udveje for den udvikling og de fremskridt, som tiden uvægerligt vil kræve.

I. P. JENSEN.

Skolen set fra gården.

På storvildtjagt i week-end'en

Jeg lærte dr. Boon Song at kende i ride- og polo klubben i Bangkok, hvor vi begge rider. Vi havde ofte taget nogle hektiske omgange sammen på den ca. 1×1 km store eksercerplads, han på en kulret og uregerlig hoppe, som ofte kunde tage 6—7 omgange i strakt firspring, før det lykkedes at få hold på det vilde bæst, som kun dr. Boon Song selv kunde ride, — jeg red på en mere veltrænet og skikkelig hest, på hvilken det dog som regel alligevel lykkedes mig at følge med.

En dag spurgte han mig, om jeg vilde med på en af hans månedlige week-end jagtture op i landet, og jeg tog imod invitationen med kyshånd, da jeg aldrig hidtil under mit ophold i Siam havde været på storvildtjagt i Siams jungle. Det kan måske synes underligt for folk, som er af den opfattelse, at Siam er et eventyrland, hvor man går på tigerjagt mindst een gang om måneden, og at arbejdet er noget sekundært, som man kun tager sig af, når det passer en. De virkelige kendsgerninger er, at man i dag arbejder lige så hårdt om ikke hårdere i Bangkok, især når man tager varmen i betragtning, som på ethvert kontor i København. Som europæer har man faktisk mindre ferie her end i Danmark, idet man opsummerer sin ferie for en 2—3 år til en europarejse og således har meget lidt frihed derudover.

Hverken dr. Boon Song eller jeg kunde således være længere end week-end'en borte fra vort arbejde. Jeg må dog tilstå, at jeg undrede mig over, hvorledes en storvildtjagt i junglen kunde være mulig på denne korte tid. Ikke desto mindre stillede jeg næste lørdag kl. 12 i hans hjem, der med alle de mange jagttrofæer, som væggene er overhængt med, mest minder om et jagtmuseum. Det øvrige selskab: et par unge mekanikere, en zoologi-studerende fra universitetet, et par ingeniører, en gammel farmer oppe fra landet samt Dr. Boon Song selv, sad midt i lunch'en, en traditionel ris og karry (jeg må dog her indskyde, at der overhovedet intet er i den siamesiske ris og karry, som minder om den danske, — førstnævnte er tusind gange stærkere og består af mange forskellige slags urter og krydrier blandet sammen, den findes i mange udgaver, af hvilke mange overhovedet ikke indeholder karry, selv om den på engelsk alligevel benævnes »Curry«). — Efter lunch'en skulde den store »weapon carrier« gøres

klar. Det er en storebror til jeep'en, forsynet med talje og ståltov foran med direkte motortræk, der muliggør, at vognen kan trække sig selv fri af mudder og huller o. l., hvis der blot inden for de nærmeste 50 m findes et træ eller lignende, hvor stålwiren kan gøres fast. Vi skulle snart se, at denne indretning var uhyre nyttig. — Dr. Boon Song havde sin svære elefantriffel og sit haglgevær med, jeg selv et automatisk jagtgevær til seks skud, hvortil doktoren gav mig nogle specielt svære patroner kun med 5—6 meget store hagl i hver.

Her har dr. Boon Song fotograferet mig sammen med vor lokale fører.

Et par af de øvrige havde også jagtgeværer med, zoologen et net til at fange sommerfugle med og resten af selskabet intet udover deres gode humør. Så blev der anbragt nogle flasker siamesisk whisky og øl, en stor gryde karry samt nogle dåser sardiner og nogle brød i vognen, som således nu var færdigpakket. Dernæst skulde den startes. Jeg var vel vant til, at biler i Bangkok sjældent er i allerbedste stand, men jeg blev dog en kende betænkelig, da de to mekanikere efter flere forgæves forsøg på at starte maskinen begyndte at skille forskellige dele af motoren ad, tætte karburatoren med papirstrimler og sætte ståltråd i hist og her. Men efter en halv times forløb lykkedes det med den ene af mekanikerne siddende helt inde under den store motorhjelm og med de bare hænder bøde på karburatorens utætheder at få startet. Så krøb vi op, chaufføren, Boon Song og jeg fik hæderspladserne på førersædet, medens de andre anbragte sig på behagelig-

ste måde bagi vognen under solsejlet. Klokken var blevet næsten 2, og vi måtte skynde os, hvis vi skulde nå bestemmelsesstedet inden mørkets frembrud. Vognen gik beundringsværdigt godt, da den først var kommet i gang, og vi tilbagelagde de 120 km, hvor vejen er tålelig god — om end ikke efter dansk målestok — med en gennemsnitshastighed af 50—60 km i timen. I den sidste by, før vi skulde dreje fra, gjorde vi ophold og fyldte op med benzin samt forhørte os om tilstanden af vejen, vi skulde køre. Der blev rystet på hovedet, — regntiden var endnu ikke helt forbi og vejene opblødte. Man mente ikke, der var store chancer for, at vi vilde nå igennem. Medens der blev fyldt benzin både på vognen og reservedunke, var jeg henne i en lille, snavset kinesershop for at købe et glas varm ovaltine (ligesom dansk dåsemælk og øl kan denne fås på selv de mest afsides kanter) til den farmer, hvis gård vi nu var på vej til. Han var rejst med ned fra sit hjemsted efter den forrige jagttur, hvor en af hans sønner var blevet slemt såret af et vildsvin, som var gået til angreb efter at være blevet skudt på. Det var så faret lige mellem benene på den unge mand og havde skåret ham delvis op i skridtet. Han var stadigvæk på hospitalet i Bangkok, medens faderen, som havde kræft og kun kunne tåle at indtage flydende føde, nu var på vej tilbage for at spørge sin kone og sine børn, om de syntes, han skulde lade sig operere. Den stakkels gamle fyr kastede endog en del al ovaltinen, som han først med grådig sult havde fortæret, op igen, da vi atter var begyndt at køre.

Snart drejede vi fra »hovedvejen« ind ad en vej, der førte til den lille landsby, der var vort første mål. Vi var ikke kommet ret langt hen ad denne bivej, før den syntes ganske ufremkommelig. Flere steder stod den fuldstændig under vand, så vi måtte vade gennem ruten først for at se, hvor hullerne var og hvor dybe. Ustandseligt måtte vi af og jævne jord ned i de ofte op til en halv meter dybe hjulspor. Til trods for, at vognen havde firehjulstræk og »low gear«, måtte vi alligevel ustandseligt skubbe på, når hele vognens bund slæbte på jorden over de dybe hjulspor. Et par gange sad vi fuldstændig fast i moradset, idet vi for at undgå dybe huller i vejen var kørt over et stykke mark. Siams jord minder nærmest om mergel, når den bliver opblødt. Den fede lerjord er så klæbrig, at den hober sig op som høje »stylder« under fodtøjet ligesom tøsne hjemme i Danmark. Vi fik god brug for den indbyggede vinde, — stålwiren blev bundet om en kraftig busk i nærheden, og så blev motoren koblet

på vinden, og på denne måde blev vognen flere gange trukket op af dybe mudderpøle. Da vi således havde arbejdet os møjsommeligt frem et par timer uden dog at være kommet mere end nogle få kilometer frem, kom et par af den gamle farmers sønner os i møde, og de fortalte os, at vejen længere fremme var fuldstændig ufremkommelig efter heftige regnskyl. Der var ikke andet for end at lade vognen stå og med de mest nødtørftige ting på nakken at vandre til fods det sidste stykke vej, en 7—8 km, til den lille landsby. Vi nåede frem til den gamle farmers hus ved 10—11 tiden; vi havde vandret det sidste stykke vej i mørke, hvad der ikke var særlig behageligt, når man ved, at der findes maser af slanger på sådanne markveje, hvorimod man så at sige aldrig kommer ud for dem i selve junglen. — Vi var sultne og gjorde os til gode med risen og det saltede, tørrede kød, der blev disket op med for os af den gamle farmers ældste datter. Man drikker som regel siamesisk whisky til maden. Den kvikker op og er så stærk, at den nok skal klare største parten af de bakterier, der kan være i vandet, man blander op med. Den værste plage i siam er moskitoerne, og ikke mindst oppe i landet, hvor der findes en del malaria, er de foruden at være yderst ubehagelige også farlige. Husene er altid bygget på pæle, og det er almindeligt at tænde bål under huset, så røgen kan sive op gennem revnerne mellem gulvbrædderne og holde en del af myggene borte, men metoden er dog langt fra effektiv. Ved midnatstid begav vi os igen afsted til fods for at være fremme ved det sted, hvor jagten skulde begynde den næste morgen. Først vandrede vi hen over rismarker, — jeg gik som nr. 3 og husker, at jeg i det stille håbede på, at slangerne vilde blive skræmt bort af — eller i det mindste nøjes med at bide — de to foran mig, den lokale fører og dr. Boon Song! Efter ca. en times vandring nåede vi frem til junglen, og jeg må tilstå, at jeg gøs lidt — og jeg tror nok, de andre gjorde det samme, måske lige med undtagelse af de tre lokale førere og doktoren, — da vi forsvandt ind i den høje bambusjungle. Der var heldigvis måneskin, men lyset faldt ret sparsomt ned gennem jungletykningen, og der skulde ikke megen fantasi til at antage buske og træer i en vis afstand som lurende dyr. Da vi gik hen over markerne havde det støvregnet, men nu var månen helt kommet igennem, og det var tørvejr. I denne høje jungle følte man sig så uendelig magtesløs, man er ude af stand til selv at finde vej, og man ved ikke, hvad der gemmer sig i dens dybder. Uvilkårligt kommer man i en spændt, men

samtidig næsten højtidelig stemning. Vi vandrer i gåsegang og lytter spændt til nattens mange lyde: Cikadernes høje syngen og andre natinsekters monotone brummen er de dominerende lyde. Lysende ildfluer farer som gnister gennem luften og tegner lysende ildlinier i den mørke skovtykning. Som uerfaren storvildtsjæger frygter man almindeligvis mest, at en snigende tiger eller leopard skal fare frem af tykningen og angribe, men Boon Song, som har 17 års erfaring som storvildtsjæger bag sig, forsikrede mig om, at dette aldrig skete

Dr. Boon Song og en fører ved en nedlagt »bantang« vildokse.

i virkeligheden, når man blot gik en 2—3 mand sammen, så har tigreren ikke mod til at angribe. Derimod er det nu og da sket, at en enlig vandrer er blevet overfaldet af en tiger endog ved fuldt dagslys. Pludselig giver det et sæt i os alle ved lyden af trompetering, som vi alle er klare over stammer fra vilde elefanter.

Snart lyder de som langt borte og snart ganske nære. Også Boon Song lytter i spændt opmærksomhed og spænder hanen på sin svære riffel og gør ekstra patroner klare. Lydene synes nu ganske nære, og doktoren giver os besked om at give os til at råbe, hvad der ofte ifølge hans erfaringer er tilstrækkeligt til at jage de store bæster væk. Lidt efter lidt taber lydene sig mere og mere i det fjerne, og junglen er atter stille med undtagelse af insekternes syngen og summen. Dr. Boon Song fortalte mig en del om sine jagtture såvel i Siams som i Indokinas jungler. Sommetider har han opholdt sig i junglen flere

måneder. Elefanter er efter hans mening både lagt de farligste og mest interessante dyr at jage. Ofte ødelægger de hele landsbyer, som de bogstaveligt talt jævner med jorden. Engang var han således på en af sine ture kommet til en landsby, hvor de netop få timer forinden havde haft besøg af en gammel og meget stor elefanttyr, som havde huseret og ødelagt en masse. Boon Song, der er den eneste, så vidt jeg ved, der driver jagt på den rigtige »sporty« måde i Siam, nemlig ved at følge dyrets spor, besluttede sig til efter anmodning fra landsbyens beboere at tage forfølgelsen op. I henved en måned (han var tilsidst selv ikke klar over hvor mange dage, der gik, på grund af udmattelse) fulgte han sporet og havde også flere gange lejlighed til at skyde på krabaten, men det var, som om intet bed på den. Endelig en dag blev han selv angrebet af den på nært hold. Han måtte, som det af og til var sket, springe fra træ til træ og rundt om træet for at undgå dyret. Tilsidst lykkedes det efter flere velrettede skud at gøre det af med bæstet. Der skal så at sige altid mange skud til for at dræbe i hvert fald en gammel elefant, kun et skud i hjertekulen er sikkert dræbende, og selv for en dygtig jæger er det svært at ramme der første gang. Til hans store forundring viste det sig, at det slet ikke var den gamle elefanttyr, som han havde fået ram på, men en yngre tyr, som var løbet efter ham, nærmest »for sjov«. Den gamle tyr fik han aldrig.

Mellem klokken 2—3 om natten nåede vi frem til bestemmelsesstedet: et vandhul, hvor mange af junglens dyr kom for at drikke. Vi slog lejr nogle få hundrede meter derfra. Der blev tændt bål, og vi lagde os ned på den bare jord for at få et par timers søvn før den næste dags strabadser. Men det var komplet umuligt at lukke et øje for myg, som man havde indtrykket af, fandtes i millioner her. Lagde man sig tæt nok til bålet, kunde man nok blive fri for dem på den side, der vendte mod bålet, mod at blive stegt, men så gjorde de modbydelige små djævle så meget mere ud af den anden side. Man kløede og slog efter dem i vildt raseri, men altsammen til ingen nytte. Den følgende morgen, da det blev lyst, fandt man hundreder af myggestik på ens krop. Doktoren trøstede os dog med, at stedet lå så langt borte fra menneskeboliger, at der ingen fare var for malariasmitte. Efter nogle dåseansjoser til nogle humpler af det medbragte brød, deltes selskabet i tre grupper hver med en lokal fører. Boon Song, en fører og jeg skulde jage sammen og begav os til det omtalte vandhul, hvor vi først slukkede vor egen tørst i det langt fra

rene eller appetitlige vand, som dog var at foretrække fremfor at tørste. Så begyndte den mest anstrengende dag i mit liv:

Ved vandhullet, som havde været vort bestemmelsessted den forrige nat, begyndte vi at undersøge sporene af de mange forskellige dyr, som kom der for at drikke. For at holde mig helt til sandheden må jeg hellere sige, at den lokale fører og dr. Boon Song undersøgte sporene, som for mig ikke sagde ret meget, — det eneste, jeg virkelig kunde identificere, var de kæmpemæssige elefantspor, der var så store, at et barn kunde sidde i dem. Men ud af det andet krimskrams af svagere eller dybere aftryk i skovbunden, ja, ofte kun af græs, der var bøjet ned i en bestemt retning, var de andre to i stand til med sikkerhed at afgøre: hvilket dyr, det drejede sig om, dyrets køn og størrelse (alder), i hvilken retning, det havde bevæget sig, og med hvilken fart (gang, trav eller galop), samt, hvor gammelt sporet var. Fra Bangkok havde Boon Song lovet mig, at vi skulle jage den sky, lynhurtige og farlige »Bantang« vildokse. Vi kom da også snart på sporet af, hvad mine to ledsagere sagde, de kunne se på sporet, var en stor, velvoksen tyr, som havde været henne at drikke ved vandhullet for nogle få timer siden. Da vejret som fortalt havde været lidt fugtigt tidligere på natten, voldte det ikke de to noget besvær at følge sporet i ret hurtigt tempo. For den slags jagt er sporsansen alfa og omega. En af mine europæiske venner, som plejede at tilbringe sin sommerferie oppe i landet, men som ikke kunde følge et spor, fortalte mig, at han engang, da han selv vilde forsøge sin lykke, med sit gevær havde vandret næsten to uger rundt i junglen uden så meget som at se eet eneste større dyr, for ikke at tale om, at han naturligvis intet bytte fik ud over nogle fugle. Først bevægede vi os gennem en høj bambusskov, hvor terrainet var så nogenlunde fremkommeligt, dog fik jeg at vide flere gange, at jeg lavede for megen støj, men let er det ikke for en uvant, når man også skal bære sit tunge gevær, og desuden havde jeg også mit »Leica« fotografiapparat hængende at dingle over skulderen tillige med en feltflaske med vand. Efter et par timers vandring i bambusskoven kom vi ind i den tættere jungle, hvor vi ustandselt måtte bane os vej gennem det tætte buskads i underskoven. Efterhånden som sporene blev friskere, måtte vi bevæge os med større og større forsigtighed og talte kun hviskende sammen. Da jeg stadigvæk knækkede for mange grene, blev jeg gjort forståelig — på en pæn måde —, at jeg helst for ikke at ødelægge alle chancerne for udbytte måtte holde mig mindst et

halvt hundrede meter bagefter. Vi nærmede os middag, og varmen var slem under den anstrengende liste-march, geværet tyngede på skulderen, og man var ulidelig tørstig af heden og det store vandtab i sved. Klædedragten var også langt varmere, end man var vant til (kun et par shorts og en skjorte), idet man for ikke at blive revet helt til blods af torne og grene bar et par stramtsiddende ridebenklæder, en tætknappet jakke og et par lærredsstøvler, altsammen i grøn farve for kamouflagens skyld. Dog var spændingen for stor til at føle nogen træthed endnu. Bedst som vi listede afsted spejdende og lyttende til alle sider, opdagede jeg, at jeg havde tabt de to andre af syne. Vi var nu dybt inde i junglen, og jeg var klar over, at jeg overhovedet ingen chance vilde have for at finde vejen tilbage alene, så lidt hed om ørerne blev jeg ved pludselig at stå der alene i en tæt jungle. Dog gjorde jeg mig klart, at de andre ikke kunde være langt borte, men jeg vilde nødigt give mig til at råbe efter dem og ødelægge hele jagten. Først prøvede jeg på selv at følge sporet, men underskoven var her helt tør, og jeg havde ikke øvelse nok til at skelne vejen. Så blev jeg pludselig opmærksom på nogle brækkede små kviste i synshøjde og blev klar over, at det var tegn til mig om at følge dem, hvad jeg gjorde, indtil de holdt op. Jeg stod stille en tid og spejdede og lyttede, indtil jeg opfangede en fløjtelyd, der mindede noget om en fugls, men dog ikke helt. Så huskede jeg, at man brugte dette signal, når man skulde finde hinanden, og jeg svarede, så dygtigt jeg kunde i samme toneart. Lyden kom nærmere, og snart fik jeg øje på dr. Boon Song og føreren, som gjorde tegn, at jeg endelig måtte forholde mig rolig. De fortalte mig hviskende, at vi nu var ganske nær inde på livet af bantang tyren, hvis »seng«, de netop havde fundet. Boon Song, som kender dyrenes vaner indgående, havde fortalt mig i forvejen, at de som regel græssede fra tidlig morgen til hen på formiddagen, og i denne tid bevægede de sig ofte over store arealer. Så henimod middag hviler de og skifter leje en 4—5 gange. Senere på eftermiddagen begynder græsningen så igen. Grunden til, at de afbrækkede kviste var holdt op, var, at jeg var gået i forkert retning og kommet tilbage til stedet, hvor de var begyndt at knække dem af; senere fik jeg at vide, at man også bør lægge mærke til, i hvilken retning kvistene peger. Der var ingen tid til diskussion der på stedet, vi listede med største forsigtighed videre efter sporet og fandt snart nr. 2 seng og kun kort derfra nr. 3, som bogstaveligt talt var ganske »varm«, græsset havde endnu slet ikke

rejst sig, og dyret havde sandsynligvis forladt det for ca. et kvarter siden. Vi var nu klare over, at dyret nu måtte være lige i nærheden. Jeg gjorde mit yderste for ikke at lave støj, medens vi fulgte sporet med hanen spændt og geværet skudklart. Vi havde et stort krat foran os, hvori vi regnede med, at tyren nu lå og hvilede, men de to siamesere var ikke enige om, hvilken vej, vi skulde trænge ind i det. Midt under disse overvejelser hørte vi pludselig skriget af en fasan og derefter — måske var der tale om et sekund, måske meget mindre, hørte vi fra et mindre krat til højre for os et rungende brøl efterfulgt af en arrig højlydt snøften, så dundrende galop som af en elefant, og i samme nu så øjet noget mørkt inde mellem træerne bevæge sig med lynets fart og forsvinde ind i skovtykningen. Så hurtigt gik det, at man ikke rigtigt fik tid til at skelne tyrens form eller farve. Naturligvis havde vi straks grebet til vore geværer, men der var ingen tid til blot at skyde endsige sigte, før tyren var væk. Vi så den snorlige vej, den havde skudt gennem junglen, og fandt også dens sidste leje under et stort træ bag en tæt busk. Det var lidt ærgerligt ikke at have haft heldet med os, men dr. Boon Song trøstede mig med, at vi i virkeligheden havde været heldige blot at komme dyret så nær, idet han ofte havde jaget i dage, før det lykkedes at få ram på — og ofte kun såre — en sådan stor tyr, der som regel ligesom elefanter måtte have en halv snes blykugler i kroppen, før den lagde sig. I det tommetykke skind på den sidste tyr, han havde skudt, fandt han således over 20 gamle kugler. Når en vildokse er blevet såret, er den meget lumsk og farlig, idet den ofte bruger pludselig at standse op i sin vilde flugt og skjult bag et træ at vente på sine efterfølgere, som den så angriber i nogle mægtige galopspring og med en kraft og fart som et lokomotiv. Boon Song fortalte, at han ofte har måttet springe for livet for at komme tidsnok i sikkerhed bag en træstamme.

Klokken var omkring 2, og nu, da den største spænding var ovre, begyndte jeg rigtig at føle den kvælende varme i forbindelse med anstrengelserne. Men da de to siamesere på vejen tilbage pludselig fik øje på et nyt spor, var jeg alligevel parat til at følge med igen. Ved nærmere undersøgelse af sporet viste det sig imidlertid, at der var tale om en bantang ko med sin kalv, og dr. Boon Song vilde ikke skyde den alligevel, så vi begav os på den møjsommelige hjemvej ved den lokale førers hjælp. Vejen føltes uendelig lang, da vi var trætte og tørstige. Da vi kom til et vandhul, slukkede vi vor tørst i det

plumrede vand, hvor alle dyrene kommer for at drikke. Ofte må man grave et stykke ned i jorden, når der er tørtid, men ifølge doktoren er disse vandhuller ikke sundhedsfarlige, da de ligger så langt borte fra mennesker, at smittefaren er minimal. Da vi kom ud af junglen, var det forbi med skyggen, og vi havde den brændende sol fra en skyfri himmel bagende paa vore trætte kroppe og på sandet, som blev så hedt, at varmen brændte gennem gummisålerne på vore lærredsstøvler. Da vi havde 4—5 km tilbage, var selv Boon Song så træt, at han foreslog et hvil. Vi var heldige at finde en lille bæk med plumret ildrødt vand (farven stammer fra jordbunden), og her drak vi først og vaskede vore trætte og svedige lemmer i det af solen stærkt opvarmede vand. Det hjalp, og vi naede frem til den lille landsby ved 5-tiden.

De to andre selskaber var vendt tilbage og havde skudt nogle fugle samt et »barking dear« (en slags dådyr ikke stort større end en hund), som de var i færd med at tilberede. I mellemtiden fik vi os et par stive whisky-sjusser (af siamesisk whisky), hvad der kvikkede op, og jeg fotograferede gårdens indvånere. Den gamle familiefader, som havde kræft, havde fået tilladelse af den øvrige familie til at blive opereret, selv om dr. Boon Song understregede, at han intet kunne garantere. Betalingen blev aftalt: een okse, og hvis han døde af operationen i Bangkok, skulde han brændes der og asken føres tilbage til landsbyen. Til at dække disse udgifter blev prisen sat til to okser. — Disse mennesker er som regel meget ærlige, og gæstfrihed overfor os skortede det bestemt heller ikke på, men så tog de det på den anden side også som en naturlig ting, at de boede og spiste hos dr. Boon Song, når de var i Bangkok. Tyverier er sjældne i deres landsby, men hvis det sker, kan de som regel fange tyven på grundlag af fodsporet, som er kendt hinanden imellem.

Da vi var mætte, tog vi afsked og begav os på den lange vandring tilbage til vognen, som stod og ventede i god behold. Der havde ingen regn været i halvandet døgn, og turen tilbage til hovedvejen gik over al forventning godt. Den gamle mand med kræft var med tilbage til hospitalet og havde sin kone med, og det var rørende at se disse to gamle sidde ved siden af hinanden, stive og uden at røre ved hinanden eller vise følelse på nogen måde, som siamesisk skik er blandt ægtefolk. De talte kun lidt sammen og heller ikke meget med deres yngste datter på 16 år, som sad lidt sky i et hjørne af vognen, men trods skyheden sporede man nysgerrighed i hendes blik, — det

var første gang, hun var udenfor sit fødested. Det skulde blive de to gamles sidste rejse sammen, idet manden senere bukkede under i operationen i Bangkok. Betalingen, de to bøfler, kom som aftalt, idet to af sønnerne drev dem den lange vej til den nærmeste jernbanestation, hvorfra de gik videre til Bangkok til det tempel, som tog sig af kremationen.

For mig blev det den mest anstrengende tur, jeg nogensinde kan huske, jeg har været på: sammenlagt 17 timers march i mark og jungle i kvælende tropevarme og slæbende på et tungt gevær og uden ordentligt vand at drikke. Det blev måske ikke nogen succes, hvad bytte angår, men det blev en oplevelse af rang: på en week-end at trænge dybt ind i en af Siams jungler og sammen med landets mest erfarne storvildtsjæger der jage den farlige vildokse gennem mange timer. Selv om mit ene knæ i flere uger værkede af den lange spadseretur, lovede jeg mig selv, at det bestemt ikke skulde blive sidste gang, jeg tog på en sådan eller hellere en endnu længere tur, og jeg er fuldtud enig med dr. Boon Song, når han i en af sine jagt-journaler skriver:

»Næst efter elefantjagt er der intet af det, som Siams jungle kan byde en jæger, der efter min mening kan sammenlignes med jagten på den mægtige og sky vildokse. Jeg er ude af stand til med min pen at beskrive helt den spænding, som en virkelig god dags jagt efter dette store dyr kan give. Selv en uheldig dag genfremkalder man atter og atter i erindringen, og selv om jægeren er dødtræt, kan han ikke lade være med straks ved sin hjemkomst at planlægge et nyt forsøg, fast besluttet på næste gang at overvinde denne gangs dårlige held«.

P.S.: Boon Song er en dygtig og yderst ihærdig siamesisk læge med sin egen store praksis i Bangkok. Ved siden af sin storvildtsjagt og sin ridesport, gør han et stort videnskabeligt arbejde ved at studere og beskrive indgående Siams vilde pattedyr, både med hensyn til anatomi, udseende og vaner samt sammenligne dem med andre landes tilsvarende dyr, hvorved han har fundet frem til ofte ret væsentlige forskelle mellem de samme dyrearter i forskellige omgivelser. Han udgiver også et lægetidsskrift, hvor han selv oversætter til siamesisk og udsender i resume uddrag af udenlandske lægevidenskabelige tidsskrifter.

Tage M. Christiansen.

Elevforeningens medlemsliste

- 1 48 Agerskov Esther (f. Aaby Christensen), Vestergade 35, Holstebro.
- 2 50 Aggerstrøm Karen, Centralskolen, Gettrup.
- 3 51 Andersen Anton Houe, Seminariet, Nr. Nissum.
- 4 52 — Bodil Houe, Sønderbjerg pr. Uglev.
- 5 46 — Esther, Bankass., Bisgaardsgade 8², Holstebro.
- 6 32 — Frida (f. Hald), Østergade 74, Nykøbing M.
- 7 50 — Gunnar, Nørrebrogade 49 B⁴ th, København N.
- 8 — Leo, »Fiskebørsen«, Søndergade 32, Vejle.
- 9 — Orla, ejendomsrådgiver, villa »Vesta«, Hundborgvej, Thisted.
- 10 26 — Poul, repræsentant, Østergade 74, Nykøbing M.
- 11 Barslew Harald H., skræddermester, Humlum st.
- 12 28 — Jens Skaarup, gdr., Helligkilde pr. Hvidbjerg.
- 13 47 Bjerggaard Herdis, Allégade 17, Holstebro.
- 14 31 Bonde Anna, Birkholmvej 17, Vanløse.
- 15 — Inge, Birkholmvej 17, Vanløse.
- 16 — Niels C. C., Hjallesøvej 132, Odense.
- 17 39 Bredahl Astrid Stilling (f. Schou), »Ely«, Hundborgvej, Torp, Thisted.
- 18 37 Buskjær Henning, bagermester, Hvidbjerg st.
- 19 52 Christensen Anna Krabbe, Floulev pr. Hvidbjerg.
- 20 39 — Annemarie (f. Ege), Vestergade 4, Holstebro.
- 21 46 — Ellen (f. Raaby), Saltholmsgade 5, Aarhus.
- 22 50 — Gerda, apoteket, Hvidbjerg.
- 23 25 — H. M., pastor, præsteboligen, Kaas.
- 24 38 — Inger (f. Riis), Skodsborgvej 122, Holte.
- 25 46 — Ingemann, stud mag., Studentergaarden, København N.
- 26 39 — Karen Margrethe (f. Højbjerg), Danmarksgade 13, Randers.
- 27 47 — Konrad Dahlgaard, stud med., Tingstrup, Thisted.
- 28 50 — Ragner Ducholm, Høng studenterkursus, Høng.
- 29 50 — Tage, Floulev pr. Hvidbjerg.
- 30 47 — Aage Kousgaard, stud med., Saltholmsgade 5, Aarhus.
- 31 52 — Vera Hyldgaard, sygehuset, Hvidbjerg.
- 32 34 Christiansen Stinne (f. Olsen), Møbelfabriken »Raklev«, Kalundborg.
- 33 42 — Tage Møller, The Siam Cement Co. Ltd., 967, New Rd, Bangkok, Siam.
- 34 50 Dam Bodil, Ydby.
- 35 49 Dragsbæk Edna, KFUM, Skovgade, Nykøbing M.
- 36 46 Dige Hans, Thorup st.
- 37 23 Eriksen Karen (f. Olesen), Schous Sæbehus, Vestergade 21, Aarhus.
- 38 48 Fisker Orla, jetpilot, Box 708, 3306th Pilot. TNG.SA. Bainbridge Air Base, Bainbridge, Georgia, USA.
- 39 43 Frederiksen, Anton Jørgen, 2 Woburn Mansoins, Torrington Place, London W.C. 1, England.
- 40 Friis Poul, Morup Mølle mejeri pr. Bedsted.
- 41 24 Frost Gerda (f. Nygarth), »Elbækhus«, Gaarslev pr. Børkop.
- 42 49 Gade Niels Henrik, handelslærling, Hvidbjerg st.
- 43 49 Gammelgaard Dorthea (f. Krogh), Søndergade 26a, Varde.

- 44 48 Grud Grethe, sygehuset, Nykøbing M.
45 22 Hald Børge, mejeribestyrer, Lunderskov.
46 23 — Haldor, korshærchef, præst, Lykkebovej 20, København Valby.
47 * Hansen Elna, lærerinde, Lustrup skole, Ribe.
48 37 — Hans M. Brusgaard, Samsøgade 46, Aalborg.
49 51 — Helmer Søndergaard, Rønde studenterkursus, Rønde.
50 39 — Jørgen seminarieelev, Remstrupvej 39, Silkeborg.
51 39 — Sigrid (f. Overgaard), Frederiksborggade 42², København K.
52 44 Hebsgaard Thomas, stud. techn., Hverringevej 5, Odense.
53 43 Hedegaard Osvald, dyrlæge, Sjørring st.
54 50 Henriksen Anton, Kathedralskolen, Aalborg.
55 48 Helligsøe Anne Marie, Ny Ørumgaard pr. Bedsted.
56 41 Holm Else, kontorass., Stensballe, Horsens.
57 48 — Henry, Lings Radio, Algade 42, Nykøbing S.
58 27 Hoppe Jens Daniel, læge, Ebberup, Fyn.
59 22 — Niels Aage, sagfører, cand. jur., Stege.
60 * Hovgaard Johs., lærer, Hvidbjerg.
61 41 Højbjerg Holger, lagerist, Hvidbjerg st.
63 31 Ilkjær Ellen, lærerinde, Odby skole, Ugelev st.
64 22 Jacobsen H. Pinnerup, mejeribestyrer, Vesterhede A/M, Hejnsvig st.
65 51 — Jacob, boghandlerlev, Hvidbjerg.
66 22 — Niels Alfred, landsretssagfører, Nordbanevej 1, Skive.
67 45 Jensen Agnethe, Styvel Østergaard pr. Hvidbjerg.
68 46 — Bent, postass., Odinsvej 6, Fredericia.
69 52 — Casper P., Gl. Langgaard, Tved pr. Thisted.
70 50 — Erik Fogh, toldelev, Kirkegade 51, Esbjerg.
71 50 — Ib, manufakturølrling, Hvidbjerg.
72 * — Ida, fru realskolebestyrer, Hvidbjerg.
73 — Inger Rokkjær (f. Schjødt), Thy højspændingsværk, Bedsted.
74 * — I. P., skolebestyrer, realskolen, Hvidbjerg.
74 38 — Kaj, lærer, realskolen, Hvidbjerg.
76 47 — Karen Kjærgaard, ekspeditrice, Viborg.
77 42 — Johan P. Dahlgaard, Christiani og Nielsen, Cassilla 1701, Lima, Peru.
78 43 — Lauritz, Søndergades urforretning, Vraa.
79 47 — Ole Bak, kommis, Vang pr. Thisted.
80 47 — Ruth, Styvel Østergaard pr. Hvidbjerg.
81 50 — Tove Frølund, Ugelev.
82 48 Johansen Marie (f. Kirk), rutebilstationen, Roskilde.
83 23 Jørgensen Hanna Margr., sygeplejerske, amtssygehuset, Holstebro.
84 41 Kanstrup Kr. Erhardt, Højstrup pr. Frøstrup st.
85 28 Kirkeby Kr., ejendomsmægler, Skolegade 5, Aarhus.
86 48 Kiilerich Vagn Aage, stud med., Aarhus.
87 48 Kjelde Hennig, bagersvend, Vestergade 1, Vamdrup.
88 34 Kluv Iris (f. Pinderup), Tøndervej 97, Aabenraa.
89 25 Knudsen Laurids, fabrikant, »Elgko«, Herning.
90 48 — Svend Erik, elektriker, (p. t. soldat), Jegindø pr. Hvidbjerg.
91 44 Koefoed Hemmer, forretningsbestyrer, Hvidbjerg.

- 92 37 — Poul, Valdemarsgade 10, Aalborg.
- 93 37 Kofoed Carl, kommis, Hvidbjerg.
- 94 25 Krabbe Otto, forstander, Saxogade 91², København V.
- 95 25 — Rigmor (f. Hald), Sdr. Bak pr. Struer.
- 96 48 Kristensen Kr. Flyvholm, toldmedhj., Florasvej 3, Ringkøbing.
- 97 32 — Kr. Vorde, Lmd., Odby pr. Uglev.
- 98 47 — Sine, exam. defektrice, Svaneapoteket, Skive.
- 99 50 Larsen, Bente, Gettrup.
- 100 48 — Chr. Bisgaard, Tanggaard, Hunstrup.
- 101 48 — Esther, Jegindø pr. Hvidbjerg (Esbjerg).
- 102 46 — Folmer, journalist, Morsø Avis, Nykøbing M.
- 103 48 — Inga, bankass. i Hurup, sdr. Ydby pr. Ydby.
- 104 51 — Niels Søndergaard, sdr. Ydby pr. Ydby.
- 105 45 Lauridsen Maren, »Hvidbjerglyst«, Hvidbjerg.
- 106 43 — Inger (f. Christensen), Herning.
- 107 23 Lyng Jacob M. Jensen, kaptajn, Frederiksberg Slot, København F.
- 108 40 Lyngs Christoffer, lmd., Jestrup pr. Lyngs.
- 109 43 — Frida, sygeplejerske, kommunehospitalet, København K.
- 110 51 — Gunhild, Lyngs.
- 111 45 — Hans Chr., Jestrup pr. Lyngs.
- 112 47 — Margrethe, seminarieelev, Nr. Nissum.
- 113 39 — Niels Ove, cand jur.
- 114 22 Madsen A. Nordensgaard, lektor, Roskildevej 78⁴ tv., København Valby.
- 115 43 — Inga (f. Thomsen), Vestervang 10, Holstebro.
- 116 40 — Jens Nørskov, lmd., Jegindø pr. Hvidbjerg.
- 117 46 — Krista Dam, Koopmanns udsalg, Lemvig.
- 118 50 — Kristen, Overskousvej 6² th., Valby.
- 119 44 — Mariane, Jegindø pr. Hvidbjerg.
- 120 37 — Rigmor, missionær, College of Chines Studies, Peiping, China.
- 121 45 Mehr Johannes, adr.: Emil Mehr, Rt. 2, Exira, Iowa, USA.
- 122 45 Michaelsen Bjarne, malersvend, Hvidbjerg.
- 123 47 — Grethe (f. Frederiksen), Hvidbjerg.
- 124 38 — H. H., kørelærer, Hvidbjerg.
- 125 48 Mikkelsen, Henning Gelardi, stud. theol., Aaboulevardet 43⁹ th., Aarhus.
- 126 46 — Karmar Nybo, Jegindø pr. Hvidbjerg.
- 127 45 Mogensbjerg Elise (nylig flyttet til København).
- 128 52 Mollerup Gertrud, Thyborøn Havn.
- 129 49 Mose Elin, bankelev, Rolighedsvej 11, Struer.
- 130 52 Møller Birthe, Kallerup pr. Lyngs.
- 131 50 — Jens P., Høng studenterkursus, Høng.
- 132 49 Nielsen Chr. Filskov, toldkammeret, Skive.
- 133 39 — Grethe (f. Nielsen), Jelling st.
- 134 46 — Jens Filskov, Jegindø pr. Hvidbjerg.
- 135 46 — Jørgen Meldgaard, stud. med. vetr., Steenvinkelvej 14⁸ th., Kbh. V.
- 136 46 — Lis, Klitmøller pr. Thisted.
- 137 51 — Niels Jørgen, bankelev, Hvidbjerg.
- 138 36 — Tage Harder, Præstevænget 25, Assens.

- 139 52 — Tove Margrethe, Hovsør pr. Østerild.
140 45 — Aage Møller, seminarieelev, Harring pr. Hørdum.
141 47 Nøhr Peder Chr., Lille Strandstræde 18³, København K.
142 48 Nørgaard Bent, stud. med., Villerup pr. Bedsted.
143 46 — Niels Verner, telegrafist, Godthaab, Grønland.
144 50 Oddershede Else, Tilsted pr. Thisted.
145 36 Odgaard Knud, Bjørndal pr. Uglev.
147 — Søren, købmand, Vestergade 33, Vejle.
148 32 Olesen Anna, børnehavelærerinde, Lemvig.
149 46 Overgaard Gunnar, Hourdal pr. Muldbjerg.
150 22 Pedersen Agnethe (f. Schjødt), Hvidbjerg.
151 48 Pedersen Alfred Dahl, postass., Hvidbjerg.
152 51 — Bente Slej, »Højvang«, Hvidbjerg.
153 46 — Carl Oluf, The East Asiatic Co., Bagkok, Thailand.
154 26 — Ejner Elkjær, købmand, Jegindø pr. Hvidbjerg.
155 48 — Erik Schjødt, Hvidbjerg.
156 47 — Ernst Torp, stud. mag., Højgaards Allé 13, Hellerup.
157 49 — Esther Nørgaard, Gørding skole pr. Vemb.
158 — Grethe (f. Schjødt), Jegindø pr. Hvidbjerg.
159 48 — Hans, »Overgaard«, Hørdum st.
160 40 — Inger Slej, sygeplejerske, centralsygehuset, Holbæk.
161 51 — Johannes, seminarieelev, Ranum.
162 24 — L. Anker, sagfører, cand. jur., Farsø.
163 45 — Peder, kommunelærer, Nordkap 26, Holstebro.
164 48 — Svend Aage, »Kirkegaard«, Skyum pr. Hørhum.
165 44 — Frederik, Ansgarsvej 36, Fredericia.
166 42 Poulsen, Niels Henrik, civilingeniør, radiostationen, flyvepladsen, Vandel.
167 39 Raaby Ilse (f. Jensen), bankass., Saltholmsgade 5, Aarhus.
168 44 — Jørgen, Nr. Søgade 37a⁴ tv., København K.
169 42 — Svend, stud med., Saltholmsgade 5, Aarhus.
170 49 — Viggo, tømrerlærling, Hvidbjerg.
171 24 Rask Alma (f. Hauge), Serup pr. Lemming.
172 41 Rasmussen Kristine (f. Thomsen), Holmegaardsvej 29, Hornbæk.
173 43 — Tove, Hvidbjerg.
174 50 Riis Ingrid, KFUK, Thisted.
175 50 — Karen, Lyngs.
176 47 Rønn Søren, Thyborøn havn.
177 46 Saugbjerg Peter, stud. theol., Obdams Allé 17¹, København S.
178 24 Schelle Rigmor, lærerinde, Kappelstensvej 10¹, Thisted.
179 49 Sindbjerg Kresten, Kallerupgaard, Hvidbjerg st.
180 * Skänning Niels, lærer, Hornum.
181 50 Sloth Frimodt, Gettrup mejeri, Gettrup.
182 50 — Johanne, manufakturlev, Styvelgaard pr. Hvidbjerg.
183 41 — Karen (f. Bach Mose), »Strandgården«, Kobberø pr. Gettrup.
184 24 Stefansen, Johannes G., Herning trikotagefabrik, Herning.
185 48 Steffensen Inger, Hvidbjerg.
186 48 — Karen (g. Meldgaard), Willemoesgade 36⁴, København Ø.

- 187 47 Stendorf Gretha (f. Stoffer), elværket, Hvidbjerg.
- 188 47 Stokholm Henny, amtssygehuset, Holstebro.
- 189 51 Sunesen Holger, manufakturhandler B. Graugaard, Hurup.
- 190 44 Svart Frida (f. Andersen), Stensballe.
- 191 29 Søndergaard Hagbard, bestyrer, Gimsing, Struer.
- 192 32 — Aage, brugsforeningen, Naur.
- 193 39 — Knud, Hvidbjerg.
- 194 47 Sørensen Bodil, Toftegade 23, Hurup.
- 195 38 — Edith Fensmark (f. Jensen), Løgstør.
- 196 22 — Gerda (f. Gade), missionshotellet »Ansgar«, Aarhus.
- 197 50 — Gunhild, Hvidbjerg.
- 198 48 — Harald, Elsted pr. Snedsted.
- 199 46 — Inga, bankass., Skolegade 3, Herning.
- 200 48 — Inge (g. Jensen), Helgolandsgade 21, Holstebro.
- 201 36 — Ingse (f. Præstensaagaard), adresse ukendt.
- 202 52 Telling, Harry, Hjern.
- 203 24 Thomsen H. E., kontorbestyrer, Spanien 63, Aarhus.
- 204 45 — Kaj, amtstuen, Hjørring.
- 205 52 Thorgaard Birthe, Smedestræde 10, Valby.
- 206 34 Thorsen Peter, Int. Div. Land Commissioners Office, Kiel B.A.O.R.,
Tyskland.
- 207 24 Thyø-Nielsen Harry, læge, Vesterbrogade 1, Aarhus.
- 208 39 Toft Kirstine (f. Sloth), Rosenstræde 1A, Viborg.
- 209 50 Ulf Metha, Febbersted, Rær pr. Thisted.
- 210 48 Vestergaard Leif H., bankass., Hvidbjerg (p. t. soldat).
- 211 43 — Niels, lærer, Bjørndal pr. Uglev.
- 212 50 Vigh Larsen Mogens, mejeriet »Godthaab«, Uglev st.
- 213 40 Vilsbøll Anders Kirk, premierløjtnant, kasernen, Viborg.
- 214 26 Vixø Lauritz, boghandler, Ryomgaard.
- 215 49 Vollesen Leo, seminarieelev, Nr. Nissum.
- 216 38 Vork Mette (f. Clemmensen), lærerinde, Vrøgum.
- 217 46 Yde Lilly (gift Hansen), »Omslia«, Bekkestua p. o., Norge.
- 218 45 Yhr Kirsten. Gift. Adresse ukendt.
- 219 34 Østergaard Ingeborg (f. Hoppe), E.B.M., Hvidbjerg.
- 220 52 — Kresten, Fredskild pr. Karby Mors.
- 221 47 Ørts Viggo, adr.: O. P. Ørts, Lemvig.

Hvidbjerg realskoles elevforenings årsregnskab 1952—53

<i>Indtægter</i>	<i>Udgifter</i>
Beholdning pr. 1. april 1952.....	»Bindeledet« nr. 2 1951—52 .....
Kontingent	do. nr. 3 1951—52 .....
Annonceindtægt	do. nr. 1 1952—53 .....
Tilskud fra Hvidbjerg bank.....	do. nr. 2 1952—53 .....
Indtægt ved »Jyllandsfilmen«.....	Årsskrift 1951—52 .....
Indtægt ved »Grønlandsfilmen«.....	Diverse tryksager .....
Indtægt ved årsmødet	Porto, papir, telefon .....
Indtægt ved julefesten.....	Diverse regninger (boghandel, årsmøde, julefest)....
	Udgift til »Jyllandsfilmen« .....
	Udgift til »Grønlandsfilmen« .....
	Beholdning den 31. marts 1953.....
Kr. 3413,20	Kr. 3413,20

Regnskabet er revideret og fundet i orden.

Gimsing i maj 1953.

H. Søndergaard.

Indholdsfortegnelse

HVIDBJERG REALSKOLES PROGRAM side 3—10.

ELEVFORENINGENS ÅRSSKRIFT:

Årsmødet	11
Elevforeningens årsberetning v/ formanden	11
Tage Christiansen: Brev fra Siam	13
Kontingentet	16
Svend Gade: U. S. A. på godt og ondt.....	17
I. P. Jensen: Ak, hvor forandret	26
Tage Christiansen: På storvildtjagt i week-end'en.....	31
Elevforeningens medlemsliste	42
Regnskabet 1952—53	47

